

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

DÜNYA PROLETER HAREKETİ YÜKSELİŞTE

ORTAK DÜŞMANA KARŞI
ORTAK ÇIKARLAR İÇİN
ORTAK SAVAŞIM

• Ayrı Ayrı
Eylemlerin
Devrimi
Örgütlemesi

• Demokrasi
Mücadelesi
Ve Devrim

• Yerel
Seçimlere
Devrimci
Yaklaşım

• Bu Kriz
İflah
Etmez
Öldürür

• Karşı-Devrim
Kendi
Çocuklarının
Başını Yiyor

• Komünist
Devrim
İçin

**... dünya kapitalist sisteminin
gidişi tek tekele doğrudur;
ancak kapitalizm bu aşamaya
ulaşamadan kendi
karşıtına dönecektir.**

V. İ. LENİN

AYRI AYRI EYLEMLERİN DEVİRİMİ OLUŞTURMASI

Emekçi halk kitleleri her tarafta sermaye ve faşist devlet güçleriyle çatışma içinde. Çatışmalar her geçen gün biraz daha genişliyor ve şiddetleniyor. Yeni yeni insan toplulukları cesaretle mücadeleye atılıyor. Burjuvazi uzun süredir bu gidiş karşısında çözümsüzdür ve eli kolu bağlıdır. Her ne yaparsa yapsın ve baskıları ne denli artırırsa artırsın olayların ve kitlelerin devrimci yönde ilerlemesini önleyemiyor. Olayların devrimci niteliği, yoğunluğu ve sınıf mücadelesinin gelişimi, sürecin önceki dönemi geride bırakacak düzeyde geçeceğini gösteriyor.

Büyük ekonomik kriz, kitlelerin kapitalizme karşı harekete geçmesini hızlandırdı. Şimdiye kadar olaylara katılmayıp arka karda kalan en geri kitleler bile krizin getirdiği sefalet ortamından etkilenecek eylemlere yöneldiler. Kapitalizmin uzlaşmaz çelişkileri ekonomik kriz sırasında daha bir keskinlik kazandı. Devrimi gündeme getiren nesnel toplumsal ortam daha bir olgunlaştı. Şimdiye dek gerçekleşen pek çok devrim ekonomik krizin ardından gelmiştir. 18. yüzyıl sonlarında ve 19. yüzyılda devrimler bu şekilde gerçekleşti. 20. yüzyıl devrimleri uzun iç savaşlarla yapılmış olmakla birlikte, onların da temelinde kapitalizmin genel ekonomik krizinin yarattığı toplumsal ortam var. 21. yüzyıl devrimleri de böyle bir ortamda gündeme gelmiştir.

Her kitle eylemi yeni eylemlerin yolunu açıyor. Eylemi yaratan toplumsal koşullar sürekli patlama durumundayken, gelişmeler hep daha büyük olaylara gebe olacaktır. Son iki yıl içinde gerçekleşen olaylar, gelişmenin bu yönde olacağını işaret ediyor. Bu süre içinde yüzbinlerce emekçi, defalarca eylem yaptı. Şimdi daha büyük ve etkileyici eylemler gündemde. Yalnızca belli günlerde yapılan eylemler yok, daha çok aniden gelişen ve düzenli eylemler yaygın. Olayların ve eylemlerin ani olarak oluşmasının nedeni, çelişkilerin üst üste binmesi, yaşanan devrimci durum ve iç savaştır. Her çatışma, her sokak gösterisi büyük bir toplumsal birikimin ve emekçi kitlelerin öfkesinin patlaması biçiminde açığa çıkıyor. Artan sefalet, iyice kötüleşen yaşam koşulları sürekli yeni devrimci eylemler yaratıyor. Kürt Halkının eylemleri ise devamlı, yaygın, yoğun ve şiddetli olarak sürüyor. Her bakımdan devrimci bir dönemden geçiyoruz.

ve eylemcilerin sayısı da durmadan artıyor. Eylemler son derece zengin ve çeşitli. Bir taraftan çok sayıda kitle eylemine örgütlü bir ifade kazandırmak için miting gibi merkezi eylemler yapılırken, bir taraftan da birbirinden ayrı olarak yapılan çok sayıda eylem oluyor. Bütün eylemler, çatışmalar, isyanlar, ayaklanmalar bir devrimde birleşiyor. Temel eğilim bu yönde. Devrimci proletaryanın, tüm devrimci halk kitlelerinin, tüm ileri güçlerin bir devrimde birleşmesi, ekonomik ve toplumsal durumun bir zorunluluğu. Şu süreçte önlenemez biçimde bir devrimde birleşmesi eylemlerin başarıya ulaşması için de bir zorunluluktur.

Emekçi kitleler her eylemde, her olayda devrimci kararlılığını ve ısrarını yeniden ortaya koyuyor. Uzun bir süredir çok çetin ve şiddetli mücadelelerden geçerek, devrimi gerçekleştirme yolunda büyük deneyimler elde etmiştir. Yaşanan uzun iç savaş, yoğun devrimci dönem onu olgunlaştırmış ve devrimi başarıya ulaştıracak bir konuma getirmiştir. Devrimi gerçekleştirecek durumda olmadığı zamanlar bile faşizme karşı mücadeleyi sürdürmüştür. Devrimci mücadele bugün çok daha güçlü bir duruma gelmiştir. Yıllardır süren iç savaş, bu dönem boyunca tarihin itici gücü olmuştur.

Olaylar sürekli karmaşık duruma geliyor. Toplumsal ilişkiler de öyle. Proletarya mücadelesi ancak daha nitelikli bir konuma gelerek gelişen olayları karşılayabilir. Sınıf mücadelesinin gelişimi, mücadelenin enternasyonal karakteri, nitelikli olmayı bir zorunluluk haline getirmiştir. Sınıf mücadelesinin karmaşıklaşmasını kavrayamayan ve bundan dolayı sınıf savaşımına ayak uyduramayan, bu yüzden dağılıp giden işçi partilerinin sayısı az değildir. Komünist devrimci niteliğini daima geliştiremeyen hiçbir hareket bu durumdan kurtulamaz. Tarihsel gelişim çok iyi kavranmalıdır. Nitelik yükseltme denince hem ideolojik, hem politik ve hem de örgütlenmenin yanı sıra mücadele biçimi ve düzeyinin anlaşılması gerekiyor. Devrim, nitelikli bir işçi sınıfı partisi tarafından gerçekleştirilebilir.

Sınıf mücadelesinin seyri ve karşı karşıya olunan görevler, proletaryanın politik hareketinin nitelikli olmasını gerektiriyor. Olayların gelişiminin ve sınıf mücadelesinin bugün

Halk kitlelerinin semayeye ve faşizme karşı mücadelesi yıllardan beri sürüyor. Mücadele giderek ileri boyutlar aldı. Hem hedefler bakımından, hem genişlik bakımından daha geniş bir düzlem bu. Eylemlerin

gelip dayandığı nokta, iktidarın emekçi ve sömürülen kitleler tarafından ele geçirilmesidir. Şimdiye değin yapılan mücadele, bu hedefe ulaşmaya yetmedi. Proletaryanın devrimci sınıf partisi, bu yönde son derece önemli bir deneyim sağladı. Komünist devrimci niteliğini durmadan geliştirdi. Hedefe varmak için varolan düzeyi daha ileri götürmek, geniş halk kitlelerine öncülük ederek onları iktidara taşıyacak bir konuma gelmek gerekiyor. Hiçbir devrimci komünist parti ortaya çıkar çıkmaz, halk kitlelerini iktidara yöneltecek, onları sürükleyecek bir konuma gelemez. Bunun için sınıf mücadelesinin çelikleştirici okulundan geçmek ve mücadelenin her alanına hakim olmak temel koşuldur. Ama bazen nesnel koşullar ve sınıf mücadelesinin yoğun görevleri partiyi çok daha kısa zamanda yetkin bir duruma getirebilir. İşte şimdi böyle bir tarihsel dönemden geçiyoruz.

Tekelci sermaye ve faşist devlet emekçi halkın devrim mücadelesini önlemek için her silahı kullandı. İşçi sınıfı ve emekçi kitleler yüzyıl boyunca ağır, gerici burjuva terör altında tutuldu. Kapitalist düzen, sermayenin doğasından kaynaklanan katliamcılığı halkların üzerinde defalarca uyguladı. Gerici burjuva terör, gerici ideolojiyle desteklenerek yürütüldü. Halkların istemlerini denetlemek için burjuva parlamentosu sonuna kadar kullanıldı. Kitleleri aldatmak için bütün burjuva politik eğilimler sırayla iktidara getirildi. Bütün yöntemleri kullanmasına, her silaha başvurulmasına karşın emekçi sınıfların, sömürücülerin egemenliğine karşı mücadelesi önlenemedi. Devrim mücadelesi durdurulamadı. Nesnel koşullar tarafından ve sınıf savaşımının gelişimiyle gündeme gelen devrim günceldir.

Devrim yükseliş halinde. Mücadele, yeni kitleleri büyük bir güçle kendine çekiyor. Her tarafta bir hareketlilik ve daha büyük eylemlere hazırlık var. Tam da bu sırada, devrim mücadelesinin hız kazandığı bir dönemde, bugüne kadar ipliği pazara çıkmış reformistler devrimi engellemek için girişimlerini artırdılar. Çeşitli kentlerde, başka isimler altında "platformlar" oluşturuluyor. Leninistler, devrimi engellemeye yönelik, uzlaşmacı, reformist çabaları kitlelerin bilincinde teşhir edecektir. Emekçiler her türlü uzlaşmacı anlayış ve girişimle bağlarını koparmadan sermayenin egemenliğini deviremezler. Bugüne dek, bu düzen içi sol hareketlerin kitleleri aldatmaları, dolandırmaları ve oyalamaları yüzünden çok zaman yitirildi. Artık bir kez daha zaman yitirmemelidir. Uzlaşmacı, reformist, oportünist çizgide gelişen bir hareket kitleleri yenilgiye götürür. Çünkü sistemi aşmayan bir hareket, sistem içi istemlerle kendini sınırlandıran proletarya zorunlu olarak başarısız olacaktır.

Emekçi halk kitleleri tüm yaşamsal sorunlarını yalnızca devrimle çözebilir. Proletaryanın kurtuluşu yalnızca devrimle gerçekleşebilir.

C.DAĞLI

YEREL SEÇİMLERE DEVRİMCİ YAKLAŞIM

Yerel yönetimler burjuvazi için halkın kendi kendini yönettiği görüntüsünün oluşması açısından önemlidir. Yetkileri ve sınırları merkezi iktidar tarafından belirlenir. Burjuvazinin yasalarıyla sınırlı, burjuvazinin iradesi altındadır. Yerel yönetimler burjuva iktidarın yetkilerini aşamaz, sınırlayamaz. Devletin temel iktidar organları ordu, polis ve bürokrasidir. İktidarın temel organları üzerinde söz sahibi değiller. Belediyeler yoluyla halk kendi kendini yönetmiş olmaz. Hayati önemde olan tüm kararlar, sermaye sınıfı tarafından alınır ve belirleyici politikalar sermayenin çıkarları doğrultusunda belirlenir.

Belediyeler, toplumun bazı ihtiyaçlarını karşılama görevini yapmaktadır. Gelirleri, burjuvazinin feda etmeyi göze aldığı gelirlerdir. Burjuvazinin belediyeye bıraktığı gelirler, toplanması zor olan küçük gelirlerdir. Toplumun bazı ihtiyaçlarının örgütlenmesi ve kültürel amaçlar için burjuvazi belediye gelirlerini almaktan vazgeçmiştir. Metropol belediyelerinin dev bütçeleri için durum farklıdır. Burjuvazi, dev bütçeli metropol belediyelerinin bütçesini yağmalamaktan geri durmaz. Kimi zaman da metropol belediyeleri bütçelerini yağmalamak için çıkar çatışmaları çıkar.

Küçük burjuvazi için yerel yönetimler önemlidir. Belediye başkanlığı, belediye meclis üyeliği, muhtarlık küçük burjuvazinin iştahını kabartır. İktidarda söz sahibi olamadığı ve büyük gelirlerden pay alamadığı için yerel yönetimler küçük burjuvazinin ulaşabileceği yüksek mevkii ve olanaklar demektir. Yerel yönetimlerin olanaklarına kavuşmak için canla başla çabalar. Küçük burjuvazinin yerel yönetimlerde söz sahibi olması, bununla yetinmesi politik açıdan da burjuvaziye boyun eğmesi ve burjuva egemenliğin sürmesine hizmet eder. Burjuvazinin kendi egemenliğini sürdürmek için başvurduğu yöntemlerden biri de küçük burjuvaziye devlet içinde tutmasıdır. Yerel yönetimler bunun önemli bir ayağıdır. Egemenliğini geniş yığınlara kabul ettirmek, yaymak ve sürdürmek için bunu kullanır.

Yerel yönetimlerde görev alanların sayısı on binlerce kişiyi buluyor. Bu kadar kişinin seçimle görev alması burjuvazinin halkı yönetmesi için çıkarınadır. Yerel yönetimlere seçilenler çoğunlukla halkın içinden, halkla iç içe yaşayan insanlardır. Bu yüzden de halkın kendi kendini yönetmesi görüntüsünün oluşmasından daha öteye, düzenin olumsuzluklarına yönelen kimi tepkiler yerel yönetimlere, yerel yöneticilere yöneldiği için sermaye ikti-

darının politik olarak çıkarınadır. Oluşan tepkilerin direkt merkezi iktidara yönelmesini azaltmış olurlar.

Yerel seçimler yaklaşıyor. Mart'ta seçim var. Seçimlere çok uzun zaman varken kaleleri fethetme tartışmasıyla seçimler gündeme sokulmaya başlanmıştı. Aralık ve Ocak aylarında geçici seçmen listeleri adayların belirlenmesi vs. tartışmalarıyla gündemi seçimlerle doldurmaya çalışıyorlar. Burjuvazi, seçimleri, kendi egemenliğini sürdürmek amacıyla yapıyor. Bu süreçte de uzun süre seçimlerin gündemde tutulması emekçiler için hayati sorunların tartışılmasını, görülmesini ve gündemde kalmasını engellemeye yarar. Merkezi ve hayati sorunların yerine dikkatleri yerel sorunlara çekerler.

Seçimleri nasıl ele alacağız? Seçim politikası nasıl belirlenecek? Seçimlere ilişkin tartışmalar yoğunlaşırken burjuva cephe seçmen listeleri üzerinden yapılan tartışmalar, seçimlerin burjuva cephedeki meşruluğunun bile tartışılır hale olduğunu gösterdi. Bir buçuk yılda altı milyon yeni seçmenin ortaya çıkması bu seçimleri tartışılır hale getirdi. Nereden çıktı bu 6 milyon seçmen diye soruluyor ya da 2007 seçiminde neden oy kullanmadılar diye soruluyor. Sorular burjuva cephe bile seçimleri tartışılır yaptı. Burjuvazinin bu tartışmayı çok fazla uzatması beklenemez. Daha ilk baştan tartışılır hale gelmeye başlayan seçimlerin yapıldığı koşullar asıl olarak hangi politikanın belirleneceğini ortaya koyar. Somut koşulların tahlili seçimlerde izlenecek politikayı belirlememizi sağlar. Koşullar aynı olduğu halde proletarya ve küçük burjuvazinin seçim politikasının aynı olması beklenemez. Seçim politikası mücadelenin durumuna ve nesnel koşullara göre belirlenir. İçinden geçtiğimiz süreç hiçbir tartışma götürmeyecek açıklıkta devrimci yükselişin olduğu, mücadelenin, ayaklanmaların, eylemlerin süreklilişip arttığı, emekçilerin sorunlarının çözümünü eylemlerle aradığı bir süreçtir. Devrimin yükselişte olduğu, emekçilerin düzenden umudunu kestiği ve çözüm için eyleme başvurduğu, eylemlerin giderek çatışmalara dönüşmeye başladığı bir süreçteyiz. Fabrika ve işyeri işgalleri, bu işgallere polis ve jandarma müdahalesi, işçilerin artan yürüyüşleri, Alevilerin demokratik talepleri için büyük mitingleri, eczacılardan kamu çalışanlarına varana kadar sorunlarının çözümü için eylemlerin yaygınlaştığı bir süreçteyiz. Sürece ilişkin tespitler ayrı yazılarda sürekli ortaya konuluyor.

Devrimci durum ve devrimin yükselişte olduğu, proletarya ile burjuvazi arasında çatışmanın büyüdüğü süreçteyiz. Bu süreç iki temel olguyu önümüze koydu, emekçilerin süreklilişen eylemleri ile devrimin yükselişte olması, emekçilerin düzenden umudunun kesiliyor olması. Bu koşullarda proletaryanın yerel seçimlerde izleyeceği politika boykot olmalıdır.

Seçimlere farklı politikalarla yaklaşanlar da olacak. Ortalama solun çoğunluğu reformistlerle birlikte geniş bir yelpaze halinde seçimlere ortak adaylarla katılma kararını açıkladılar. Yerel seçimlerde küçük burjuvazi, devrimci koşullarda seçim ortamını devrim için kullanmak yerine burjuvazinin isteyerek bıraktığı belediyeçilikle ve sosyalizm propagandası ile yetinir. Küçük burjuva hareket yerel yönetimler üzerinden elde edebileceği küçük kazanımlar hesabıyla hareket ediyor, böylelikle asıl olanı gözden kaçırıp, devrime, devrimci mücadeleye sırt çeviriyor.

Proletaryanın bugün izleyeceği politika seçimlere katılmak olamaz. Seçim ortamından sadece sosyalizm propagandası için yararlanmayla sınırlı bir boykot politikası da olamaz. Proletarya boykot politikasını devrim ve ayaklanmanın örgütlenmesi olarak uygulamalıdır. Burjuvazinin isteyerek bıraktığı belediyeleri almak ya da sosyalizm propagandasıyla yetinmek mücadeleyi ileri taşımaz. Mücadeleyi ileri taşıyacak olan devrim ve ayaklanma için halkın örgütlenmesi, mücadeleye çekilmesidir. Burjuva egemenliğe bağlı yerel yönetimler için değil burjuva düzene karşı burjuvaziden tamamen bağımsız örgütlenmelerin yaygınlaştırılması için seçim sürecinin politik ortamı en iyi şekilde değerlendirilmelidir.

Halk kitlelerinin mücadelesi devrimci bir nitelik almışken devlet güçleriyle her tarafta çatışma yükselirken, bu mücadeleyi daha ileri götürerek, çelişkileri derinleştirmek yerine yerel seçimler gibi barışçı yollara yönelmek, kitlelerin devrimci mücadelesini geriye çekmek anlamına gelir. Emekçilerin toplumsal sorunları oy ile değil sınıf savaşının devrimci yöntemleriyle çözülür.

“Genel oy hakkı, çeşitli sınıfların kendi görevlerini ne ölçüde kavradıklarının bir ölçütüdür. Çeşitli sınıfların görevlerini nasıl yerine getirmeye eğilimli olduklarını gösterir. Görevlerin bizzat çözümünü ise oylamayla değil, sınıf mücadelesinin iç savaşa varıncaya kadar bütün biçimleriyle olur”. Lenin. □

DEMOKRASİ MÜCADELESİ VE DEVRİM

Çağımızın tek bilimsel ve devrimci dünya görüşü Marksizm-Leninizmdir. Küçük burjuva sol hareket de Marksizm-Leninizmden bu nedenle oldukça derin biçimde etkilendi. Kendi görüşlerini, dünyayı algılayışlarını ve yönelimlerini hep Marksizmle bağlantılı biçimde koydular. Küçük burjuva sol hareket, bu yapısı nedeniyle kendi tezlerinin, Marksizmin en ileri, en doğru kavranması ve uygulanması olduğunu öne sürse de, hiçbir zaman, proletarya saflarında kafa karışıklığı yaratmaktan öteye geçemedi. Küçük burjuva sol, her söylemini sosyalizm sosuna bulayarak söylediği içindir ki, bu kafa karışıklığını yaratmada etkili oldu.

Daha önceki dönemde kendi tezlerine dair her söylemlerinin başına “ulusal bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm” şablonunu ekleyenler, gerek dünya ölçeğinde yaşanan kapitalizmin sıçramalı çöküşü ve sosyalizmin yeniden atağa geçmesi, gerekse Türkiye ve Kürdistan’da her geçen gün daha da gelişip güçlenen birleşik devrimin; Leninist tezleri salt teorik olarak değil, artık açıkça yaşanan olgularla, inkar edilemez biçimde doğrulanması nedeniyle, son zamanlarda Leninist tezleri sağından soldan tırtıklayarak sanki kendi tezleriymiş gibi sunmaya başladılar.

40 yıldan beri bu topraklarda yaşanan iç savaş, şu son on yılda kendisini her geçen gün daha çok açığa vuran emperyalist-kapitalist sistemin çöküşü öyle bir durum yarattı ki, emekçi sınıfların maddi ve manevi bütün yaşamlarını öylesine derinden etkiledi, günlük yaşamlarını dahi sürdüremez, en yaşamsal gereksinimlerini dahi karşılayamaz koşullarla karşı kaşıya getirdi ki; artık bu topraklarda yaşayan emekçi sınıftan milyonlarca kitleye ya açlık ve sefalet içinde binbir acıyla ölüp gitmek ya da daha ileri bir üretim düzeyine geçmekten başka, toplumsal bir devrimden başka çıkış yolu bırakmadı.

Kendi tarihsel rolünü oynayan küçük burjuva sol hareket, tam da bu ikilemele, ya devrim ya ölüm ikilemiyle başbaşa kalan proletarya ve emekçi yığınların karşısına her derde deva bir “demokrasi” söylemiyle çıkmaya başladı. Şimdi biz de “demokrasi” üzerinde biraz duralım.

Her şeyden önce “*demokrasi bir devlet biçimidir, çeşitli devlet biçimlerinden biridir*” diyor Lenin. Buradan anlaşılması gereken şeyse, demokrasi de diğer devlet biçimleri gibi, bir sınıfın diğer sınıflar üzerinde örgütlü, sistemli biçimde zor uygulamasıdır. Ve yine, aynı zamanda demokrasi, insanlar arasında “*eşitliğin, herkes için devletin biçimini belirlemek ve onu yönetmek eşit hakkının*” (Lenin) da teslim edilmesidir. Sorun böyle ele alınınca daha açık ve anlaşılır hale geliyor. Bu durumda “de-

mokrasi” denen bu devlet biçiminde merkezi bürokratik yapı, bürokrasi ortadan kaldırılmalıdır; bu yetmez, sürekli ordu ve polis dağıtılmalı, bunun yerini silahlı halk yığınları, milis almalarıdır. Ancak bürokrasinin ve özel silahlı gücün olmadığı bir yerde bütün halkın devlet yönetimine katılımı ve devletin işleyişini, yapısını belirlemesi olanaklı hale gelebilir.

Bu anlamıyla demokrasi, burjuvazinin ilk dönemlerinde, serbest rekabetçi kapitalizm koşullarında belirli bir dönem için var olabildi. Ki o da bütün ülkelerde değil, ancak bir kaçında. Çünkü bu anlamıyla demokrasi, sermayenin ilk atılımında yol açıcı olsa da, sermayenin egemen olmasının önünde ciddi bir engeldir. Bütün halkın silahlı olduğu bir yerde burjuvazi egemen olamaz.

Unutmamak gerekir ki, “demokrasi” bir devlet biçimi olarak, sosyal sistemin tepesinde yer alan maddi üst yapı kurumudur; ayaklarını yere basmak ekonomiye dayanmak zorundadır. Ve burjuva sınıf, ekonomide egemen olmayla birlikte, ekonomi-politik bilimini yok sayıp, ekonomi ile politikayı birbirinden kopardı. Bu ayrımla birlikte, toplumdaki ara sınıf olan küçük burjuvazinin önemli bir kesimi devlet içinde yer aldı; bürokratik merkezi yapısıyla devlet demokrasiyi inkar etti. Burada din, eğitim, basın, siyasal partiler, hukuk, maliye ve daha binlerce bağla bürokratik devlet aygıtı, bütün toplumu sarıp kontrol altına alır. Artık burada nüfusun çok büyük bir bölümünü oluşturan emekçi ezilen sınıfların, kendi sınıfsal çıkarlarının ifadesi olan burjuvaziden bağımsız bir ideoloji ve örgütlenmenin önüne geçmek asıl amaçtır. Böylelikle ayrı bir sınıf olarak örgütlenmeleri engellenerek, toplumdan soyutlanan bu özel güç “devlet” eliyle burjuva sınıfın egemenliğini kabul etmeleri, ona boyun eğmeleri amaçlanır. Yani burjuva sınıf ekonomik egemenliğe sahipse, er ya da geç diğer alanlarda da egemen sınıf olur.

“Demokrasi”ye dair bu gerçeklerden sonra, burada küçük burjuva sol hareket “demokrasi” talebiyle neyi amaçlıyor?. Kendileri, hedeflerini “sosyalizm” olarak açıkladıklarına göre, demek ki proletaryanın iktidarı onların hedefidir. Ama onlar, tam da burada Leninistlerden ayrılıyorlar. Çünkü onlar bu hedefe devrimci yoldan değil, evrimci yoldan ulaşma peşindedir. Onlar, seçimler, parlamento ve barışçı gösteriler yoluyla kapitalizm koşullarında bu “demokrasi”yi elde etmek, yani adım adım demokratik hak ve özgürlükleri geliştirerek, genişleterek bu “demokrasi”yi kazanmayı planlıyor, buna uygun olarak hareket ediyorlar. Bunun için de halkın çoğunluğunu kazanmak, işçi ve emekçilerin dolayısıyla nüfusun sözü edilebilir bir kesimi

mini kazanmaktan söz ediyorlar.

Peki bu mümkün mü?. Çoğunluğu kazanınca elde edecekleri “demokrasi” koşullarında olabilir. Yani, “demokrasi” için çoğunluğu kazanmak gerek; çoğunluğu kazanmak için demokrasi gerek. Kısaca böyle ve tam bir kısır döngü. Tekelci egemenlik koşullarında tekelci sermayenin, proletarya ve emekçi yığınların her türlü ekonomik-demokratik örgütlenmesini engellediği, onları atomlarına kadar parçalayıp örgütsüzleştirdiği bu koşullarda, emekçi yığınların çoğunluğunu sosyalizm hedefine kazanmak mümkün değil. 40 yıldan beri süren bu uzun iç savaş koşullarında bu mümkün değil. Yine bu 40 yıllık iç savaşın üzerine binen emperyalist -kapitalist dünyanın içine sürüklendiği bu derin kriz ve çöküş koşullarında bu mümkün değil. Açlık, yoksulluk ve sefaletin on binlerce insanı insanlık onurundan uzaklaştırdığı, kendisini ve ailesini açlıktan, sefaletten kurtarmak için her türlü alçalış içine sürüklendiği, hırsızlık, kapkaç, dolandırıcılık, fuhuş, uyuşturucu gibi her türlü pis işin, sayıları on binleri aşan lümpen proletaryanın saflarını genişlettiği bugünün koşullarında bunu başarmak, geniş kesimleri kazanmak mümkün değil.

“Proletarya halkın çoğunluğunu kendine kazanmadıkça zafer kazanamaz”. Lenin’in bu saptamasını nasıl anlamak gerekiyor?. Lenin bunu hangi koşullarda söylemiştir? Biraz uzun da olsa, Lenin’in kendi açıklamasını aktaracağız.

“Proletarya halkın çoğunluğunu kendine kazanmadıkça zafer kazanamaz. Ancak bu kazanmayı burjuvazinin egemenliği altında yapılan seçimlerde onların çoğunluğunu sağlamakla sınırlandırmak ya da buna bağlanmak demek, iflah olmaz bir zeka yoksunluğunu göstermek ya da düpedüz işçileri aldatmak demektir. Halkın çoğunluğunu kendine kazanmak için proletaryanın ilkin burjuvaziye devirmesi ve devlet iktidarını kendi eline geçirmesi, ikinci olarak eski devlet aygıtını tamamen yıktıktan sonra, burjuvazinin ve küçük burjuva uzlaştırıcıların proleter olmayan emekçi yığınlar üzerindeki egemenlik, saygınlık ve etkisini böylece bir darbede sarsarak, Sovyetler iktidarını kurması gerekir. Üçüncü olarak proletaryanın, proleter olmayan emekçi yığınlar, çoğunluğunun iktisadi gereksinimlerini sömürerler zararına ve devrimci yollardan karşılayarak, burjuvazi ve küçük burjuva uzlaştırıcıların bu çoğunluk üzerindeki etkisini tamamen ortadan kaldırması gerekiyor”(Ekim Devrimi Dosyası-sy.331)

Lenin’den akradığımız bu uzun paragraftan açıkça anlaşıldığı gibi, “halkın çoğunluğunu kendine kazanmak” için proletarya, önce iktidardaki burjuva sınıfı devirmeli, politik iktidarı ele geçirmelidir. Zaferin kendisi değil, henüz ilk adımdır bu. Zira zafer sosyalizmin kuruluşuyla, toplumsal devrimin başarısıyla, sınıfların ortadan kaldırılmasıyla gelecektir.

Rusya özgülünde sorun, sosyalist devrime yaklaşım sorunu. Bizdeyse sorun, demokratik devrim ve demokrasi sorunudur. özgün yanı böyle olmakla birlikte, evrensel yanı, devrime yaklaşım yönünde, aynı biçimde kavranmak durumunda. Yani Türkiye ve Kürdistan’da dünyanın bugün içinde bulunduğu Yeni Evreyle bağlantılı olarak ele alındığında daha açık kavranır. Devrimin dış koşullarının bu kadar elverişli olduğu, maddi ön koşullarının hiç olmadık kadar hazır hale geldiği, devri-

min böylesine yükseliş içinde olduğu, iç savaşın böylesine sert ve uzun yaşandığı, faşizmin, devlet terörünün böylesine dizginsizce sürdüğü bu topraklarda, demokrasi sorununun, emek güçleri tarafından demokrasinin fethedilmesi dışında çözümü yoktur.

Sorunun kendisini böyle koyduğu bu topraklarda küçük burjuva sol hareket ve özellikle sosyal reformist akımlar, sorunu “her türlü şiddete karşı olma” ve “toplumsal barış”ın kazanılması biçiminde ele alıyor. Bu anlayış, sermayenin bu kesimini, emperyalizme, militarizme karşı olmaya çağırıyor. Bunu da IMF’ye, uluslararası emperyalist finans kurumlarına karşı tavırlarında somutluyorlar. Bu tavırlarıyla komik duruma düşmeleri bir yana, güya emperyalizmle ortak çıkarlara sahip olan bir avuç işbirlikçi tekel dışında kalan sermaye kesimleriyle birlikte hareket ederek, militarizmi ve emperyalist sermayeyi dizginleme hayali peşinde koşuyorlar. Yani “kötü” burjuvalara karşı “iyi” burjuvalarla uzlaşma ham hayali... Böylelikle bizde hiç yaşanmayan ne olduğu anlaşılmasın bir demokrasiyi, maddi temellerinden kopuk bir burjuva demokrasisini kazanmaya çalışıyorlar.

Onların bu hayali, ütöpik sosyalistlerin ütopyalarına benziyor. Nasıl ki ütöpik sosyalistler sınıflar savaşımı olmadan, iyi niyetli burjuvaları ikna ederek kapitalizm koşullarında sosyalist adacıklar hayali peşinde koştuysa; bugün bizim küçük burjuvalar da böyle davranıyor. Sınıflar mücadelesini söylemde kabul ediyorlar ama bir devrim olmadan, sert sınıf savaşları, iç savaşlar olmadan. Burjuvazinin “iyi” kesimleriyle uzlaşarak “insan hak ve özgürlükleri” temelinde “barış” ve “demokrasi” istiyorlar. İnsan burada ütöpik sosyalistleri anlayabiliyor. Çünkü onlar bunu yaptıklarında tarihsel-toplumsal koşullar nedeniyle mazur görülebilirler. Oysa bizim-sosyal reformistlerimiz ve küçük burjuva hareket bayağılıktan öteye geçemiyor.

Demokrasi, ama nasıl?. Bu konuda Lenin’in bakışı çok önemli ve akıldan çıkarılmaması gerekiyor: *“Özel mülkiyet temelinde mi yoksa özel mülkiyetin yürürlükten kaldırılması için savaşım temelinde mi demokrasi?”*. (Ekim Devrimi Dosyası sy.550) Demokrasi sorununda proletaryanın devrimci sınıf bakışı açısından sorun tam da böyle konuyor.

Sorun böyle kavranınca, proletaryanın önündeki hedef de daha açık hale geliyor. Bugün, hele de emperyalizmin içine sürüklendiği derin kriz; bunun ilk sonuçlarının yeni yeni yaşanmaya başladığı, işten atmaların ve buna karşı mücadelelerin sertleştiği, yayıldığı şu anda proletarya kendisini kendi dar fabrika-iş koşullarıyla sınırlandırmamalı, küçük kazanımlarla kendi yaşamını çıkarlarını savunmak değil, daha da kötüye götürmekten öte bir sonuç vermeyecektir. Burada, proletarya, kendi yaşam koşullarını gerçekten düzeltebilmek için tarihin en devrimci sınıfı olarak davranmak durumundadır. Bu bilince sahip her proleter, her Leninist, kendisini, bulunduğu her yerde önder olarak görmeli, inisiyatif kullanmalı, yığınları peşinden sürüklemek hedefiyle hareket etmelidir.

Kapitalizme son verecek olan tek sınıf proletarya, bütün emekçi sınıfları, ezilen ulus ve ulusal toplulukları peşinden sürükleyerek, bugünden yarına demokrasinin fethine girişmek durumundadır.□

DAVOS'UN HAVAGAZI KAHRAMANI

Siyonizmin Filistin'e saldırısı esnasında akan çocuk kanları üzerinden edebiyat yapmış olan Recep Tayyip Erdoğan, nihayet kendisine sunulan fırsatı iyi değerlendirdi ve topu kaleye gönderdi. Davos Zirvesi sırasında Siyonist İsrail'in Cumhurbaşkanı Şimon Peres'le ağız dalaşına girdi. Bu tartışma, özellikle Ortadoğu'ya yayın yapan kanallarca naklen verildi. Ertesi gün Gazze'de Recep Tayyip Erdoğan'ın posterleri taşınıyordu. Hükümet koltuklarına oturan tüm partilere yılışık bir övgüde hiç sınır tanımayan Cengiz Çandar "Nihayet Ortadoğu Mısırlı Nasır'dan sonra aradığı kahramanı buldu" diyerek, işin aslını bilenlerde ciddi bir mide bulantısı yaratacak denli ileri gidiyordu. Mısır'ı yönettiği süre içinde, bir kez İngiltere-Fransa ile savaş noktasına gelen, iki kez Siyonist İsrail'e savaş açan Nasır ile, delikten aşağı süpürülmek için isteyenin tepe tepe kullanabileceğini emperyalist efendilerine açıkça beyan eden Recep Tayyip Erdoğan'ı aynı kefeye koymak, herhalde Cengiz Çandar gibi "gül ağacı değilim, her gelene eğilem" tarzı bir kişiliksizliğin ağzına yakışan bir üfürük olabilirdi. Böylesi güç bulunan budalalarının dışında herkesin görebileceği denli açıktı oysa herşey. Gazze vahşetinde sergilenen tutumdan Davos'a kadar herşey, kan üzerine kurulu şeytanca bir plan, kayıkçı dövüşü ve Filistin halkını aptal yerine koymaktan ibaretti.

Bu alçakça oyunun perde önündeki oyuncular dışında, AB ve ABD gibi asıl yöneticileri ve gösterilmek istenenin tersine, Hamas gibi aktörleri de bulunuyor.

BİR ELMANIN İKİ YARISI: TÜRKİYE-İSRAİL

Bu planın amaçları ve nasıl bir seyir izlediğini göstermeden önce, Türkiye-İsrail arasında sergilenen şu "kayıkçı dövüşüne" göz atmakta yarar var. Bu danışıklı dövüş, elbette siyonizmin Gazze vahşetinden önce kararlaştırılmıştı.

Bütün dünya İsrail Siyonizminin Gazze'ye saldıracağını biliyordu ve bu vahşetin başlamasından iki gün önce İsrail başbakanı Olmert'le görüşen Recep Tayyip Erdoğan, ısrarla "aldatıldığını" ileri sürüyordu. Elbette hiç inandırıcı olmadı ve bu nedenle Filistin'de akan kan üzerine kurulu içi boş edebiyatın dozunu yükseltti.

Bununla yetinmeyen Recep Tayyip Erdoğan, saldırı başladığında hemen Ortadoğu ülkelerine tura çıktı. Aslında bu adım Siyonizmin en çok ihtiyaç duyduğu "diplomatik yoldan zaman kazanma" olanağını saldırganca sunuyordu. Gazze vahşetinde oluk oluk kan akarken, Recep Tayyip Erdoğan, Ortadoğu başkentlerindeki uzun protokol sıralarında bitmez tükenmez tokalaşmalar ile meşguldü. Tüm bu gezi boyunca yalnızca protokoller yerine getirildi. İsrail'e karşı hiç ama hiç bir öneri getirilmedi. Aksine, Radikal'den Murat Yetkin'in bildirdiğine göre, Gazze vahşetinin en korkunç günlerinde, hükümetin üst düzey bir heyeti Olmert ve Peres'le görüşmek üzere İsrail'e yollamış-

tı. Yine Murat Yetkin'in haberine göre, bu heyetin amacı, Recep Tayyip Erdoğan'ın sert söylemlerinin iki ülke arasında herhangi bir yanlış anlamaya neden olmamasıydı.

Recep Tayyip Erdoğan, istese de boş lafların ötesine geçmezdi. Çünkü Türkiye ve İsrail, stratejik işbirliği antlaşması imzalamıştır. Bu antlaşmanın altındaki imza sahipleri, şimdi, Filistin'deki vahşete duydukları öfkeyle alanlara çıkan kalabalıklara "siyonizme karşı" yeminler ettiren Erbakan ve partisinin başkası değildi. (Saadet Partisi bugünler için beslenip büyütülüyor, Filistin direnişinin devrimci kitle eylemleriyle değil, gerici gösterilerle desteklenmesi için) Gazze'de onurlu insanların kanı akıyorken, Türkiye'nin gerici-dinci faşist partilerinin paçalarından yalnızca irin akıyor.

PLANIN AMACI

Çok değil, üç yıl önce, Hamas lideri Ankara'ya davet edilmişti. Ama, İsrail ve ABD'nin bu duruma karşı, yalnızca homurdanmaları yetti. Recep Tayyip Erdoğan, Ankara sokaklarında Hamas lideriyle aynı kilometre karede bulunmamak için köşe kapmaca oynamak zorunda kalmıştı.

Bu üç yılda ne değişti?. İsrail-Türkiye stratejik antlaşması mı iptal oldu?. Hayır. Bu antlaşma tıkır tıkır işliyor ve Gazze'ye ölüm yağdıran pilotlar, Konya'da eğitim görmeye devam ediyorlar. Ama elbette değişen bir şeyler vardı ve bu nedenle Türkiye, kayıkçı dövüşünde kendine biçilen rolü rahatça oynadı.

Siyonist işgal ve Filistin direnişi bugüne dek bölgenin dengelerinin en etkin ögesi oldu, olmaya devam ediyor. Gerici Arap yönetimleri bir yandan hamaset, öbür yandan İsrail'in varlığını korumak üzerine kurulu ikiyüzlü iktidarlarını, bir parça meşrulaştırma imkanı buldular. Ürdün ve Suudi Kralları, Mısır ve Suriye gericaliği, hatta Saddam'ın Irak'ı, Filistin halkının direnişini sömürerek, gerçekte İsrail'e karşı kollarını bile kıpırdatmayarak, bölgede bir statüko oluşturmuşlardı. Ama, Irak işgaliyle birlikte, çok şey değişti. Irak halkının direnişi, Filistin'le gerçek bir dayanışmanın yolunu açtı. ABD'nin bu süreçte yaşadığı hegemonya kaybı ise, bölgeye başka büyük oyuncuların sokulmasını sağladı.

Bu güçlerin en başında gelen Rusya, Suriye ve Lübnan'la oldukça ciddi askeri antlaşmalara girdi. Silahlı Filistin direnişi, Rusya'nın işini kolaylaştırıyordu. Dahası, Arap başkentleri, artık Arap halklarının öfkesini denetleyemeyeceklerini anlamaya başlamışlardı. İran öne çıkıyordu üstelik.

Yıllarını, bölgedeki ABD hegemonyasının devamına adanmış, Suudi istihbaratının eski başkanı Prens Turki El-Faysal, Gazze vahşeti günlerinde Financial Times'da, İran'ın bölgedeki ataklarını adeta jurnallıyordu. Prens El-Faysal, siyonist saldırıların "ABD-Suudi ilişkilerini ve bölgenin istikrarını tehlikeye atıyor" diye uyarıda bulunduktan sonra, Ahmed-i Necat'ın Ri-

yad'a yazdığı bir mektupta, Suudi Kralı'nın öncülüğünde bir cihad çağrısında bulunduğunu jurnalliyor ve, "Bugüne dek Suudi Krallığı bu çağrılara direndi, fakat bu itidali sürdürmek her geçen gün zorlaşıyor" tespitini yapıyordu. Bunca uşaklık, ihbarcılık ve korkaklık gösterisinden sonra, Suudi Prens, hiç utanmadan yazısını şu sözlerle bitiriyordu: "Allahtan şunu niyaz ediyorum. Kutsal Cihadı başlatamazsam o zaman canımı hemen şuracıkta al." Nasıl da mide bulandırıcı bir ikiyüzlülük!!

Prens El-Faysal'ın Financial Times'daki bu yazısı, aslında bölgede tezgahlanan oyunun tüm sacayaklarını ve ruhunu yansıtıyordu. Burada güdülen başlıca iki amacı görmek lazım. Birincisi, bir türlü söndürülemeyen Filistin Devrimini en azından sosyalist kanal yerine dinci-gerici kanallara akmasını sağlamak; ikincisi, ABD hegemonyasının, -dolayısıyla İsrail'in varlığının- korunması, Arap halklarının öfkесinin yatışması için bol bol hamaset yapılması ve bu kontrol mekanizmaları yoluyla, bölgeye etkin bir giriş yapan Rusya ve İran'ın etkisinin kırılması. Biz burada sadece ikinci amaca değineceğiz.

Bu planı hayata geçirmelerinin ilk koşulu, Filistin direnişinin kırılması, Filistin halkının elindeki silahların alınması ve böylece süreci yasal hükümetler eliyle uluslararası anlaşmalar yoluyla yürütmeye niyetli güçlerin (El-Fetih ve, evet, Hamas) ellerini rahatlatmaktı.

TÜRKİYE-HAMAS ORTAKLIĞININ AMACI

Dünyaya ilan edilenin tersine, en başta ABD, Filistin direnişini silahsızlandırma (onların deyimiyle "İsrail-Filistin Barış") girişimleri, Hamas olmadan başarısızdı. Newyork Times başyazarı Thomas Friedman, üst düzey bir dışişleri yetkilisinin sözlerini şu şekilde aktarıyordu: "Eğer Hamas bu Filistin İradesi'nin bir parçası olmazsa, herhangi bir İsrail-Filistin barışı anlamsızdır". Sadece ABD değil, İngiltere ve Fransa'nın da Hamas'ı öne çıkartma konusunda aynı fikirde oldukları biliniyor ve açıktan ifade ediliyor.

İşte Türkiye, planın bu parçasında devreye sokulmaktaydı. Siyonist vahşet Ortadoğu'da hiç umulmadık ölçüde, sosyalist lider Chavez'in ve onun ardından İran ve Rusya'nın, kitleler üzerindeki etkisini artırıyordu. Bu etkiyi kırmak üzere, bir bölge gücü, bir müslüman ülke, bunlardan rol çalmalıydı. Öyle bir ülke olmalıydı ki bu, söyledikleri uluslararası diplomaside hiçbir ağırlık taşımasın, hiçbir dengeyi değiştirmesin. İşte bu ülke Türkiye'ydı.

Gazze vahşeti döneminde Recep Tayyip Erdoğan'ın yüksek hamaseti, sadece ama sadece Ortadoğu halklarının gözünü boyamaya yarıyordu. Yoksa Türkiye, diplomasi alanında yine o bilinen noktadaydı. Mısır, ateşkesi sağlayan görüşmelere Türkiye'nin katılmasını kolaylıkla önleyebiliyordu, Gazze'ye girmeye çalışan Türk heyetine günler boyunca aşağılama muamelesi yapabiliyordu.

Bu planda Hamas'ın rolü neydi? Elbette, Hamas yöneticileri de oldukça bilinçli bir şekilde sürece dahil olmuşlardır. Hamas yöneticilerinin Türkiye-İsrail stratejik anlaşmalarından, askeri-siyasi-diplomatik ilişkilerinden haberi yok mu? Recep Tayyip Erdoğan'ın tüm hamasi edebiyatına rağmen, Filistin halkı lehine tek bir adım atmadığını, tersine, yalnızca İsrail'e

zaman kazandırdığını, Hamaslılar bilmiyor mu? Pekala biliyorlar. İsrail-Türkiye arasındaki derin bağları görmemek, budalalıktan öte, körlük olurdu.

Kimse merak etmesin, Hamas yöneticileri ne kör, ne de budaladırlar. Aksine, yönettikleri Filistinlilerin artan ölçüde Chavez ve Rusya etkisine girmelerinin ne anlama geldiğini de iyi bilen bu liderler, Recep Tayyip Erdoğan'ın her boş lafını alkışladılar. Davos'ta sergilenen o kayıkçı dövüşünden hemen sonra, Gazze'de Recep Tayyip Erdoğan'ı öven mitingi düzenleyen de Hamas'tı. Böylece Hamas, Chavez ve Rusya-İran gibi onu emperyalist sistemden uzaklaştıran ya da pek güvenilmez görünen ittifaklar yerine, Türkiye gibi, sisteme sağlam köprülerle bağlı bir ittifak elde etmiş oluyordu. Gazze vahşeti sırasında İsrail elçisini kovarak yüzbin kat daha etkili bir tavır koymuş olan Chavez'e değil de, sadece boş konuşan Recep Tayyip Erdoğan'a destek eylemi yapan Hamas, bu dostluğun onu, emperyalist başkentlerine taşıyacağını hesap ediyordu.

Ancak, ne Hamas, ne de Recep Tayyip Erdoğan istediklerini elde edecek. Çünkü, kesintisiz olarak 60 yıldır siyonizme karşı savaşıyan Filistin halkı, bu türden boş hamasi lafları çok duydu. Bugün, Recep Tayyip Erdoğan nezdinde Türkiye'nin oynadığı rolü, on yıllarca gerici Arap yöneticilerinden gördüler. Bu ikiyüzlülüğü iyi tanıyorlar. □

ADANA'DA DERGİ DAĞITIMI

Merhaba Mücadele Birliği okurları. Adana'nın Şakirpaşa Mahallesi'nde Mücadele Birliği Dergimizin 131. sayısını işçi ve emekçilere ulaştırdık. 31 Ocak günü yaptığımız dergi dağıtımını sırasında yaşadıklarımızı ve gözlemlerimizi sizlerle paylaşmak istedik.

Dergimizin kapağındaki Filistin bayrağı oldukça dikkat çekti. İşçilerin, emekçilerin ve Kürt halkının yoğun yaşadığı mahallede halkın devrimcilere olan ilgisi görülmeye değerdi. Kapısını çaldığımız evlerden birinde, bahçede ekmek yapan bir Kürt anaya dergimizi tanıttıktan sonra, yoldaşımızın yanağından öperek "aç mısınız" diye sordu ve yaptığı ekmeklerden birisini bizimle paylaştı.

Kapısını çaldığımız evlerin çoğunda insanlar evlerine davet edip bizleri tanımak ve düşüncelerimizi paylaşmak istediler. Ve bu olay bizlere daha çok moral verdi. Sohbet edip, dergi verdiğimiz her evde insanlar, bir daha ki sayıda yine görüşürüz diyerek uğurladılar bizleri.

Çok sayıda dergiyi insanlarla buluşturduk ve dergi dağıtımını sırasında çok sıcak ilişkiler kurduk. Bizler biliyoruz ki çalışmalarımız ne kadar yoğunlaşırsa gücümüzde o oranda artacaktır. Bundan sonra bu tür çalışmalarımıza ara vermeden devam edeceğiz.

YAŞASIN DEVRİMCİ MÜCADELEMİZ

Adana'dan Mücadele Birliği Okurları

KARŞI-DEVİRİM

KENDİ ÇOCUKLARININ BAŞINI YİYOR

TC devleti, şimdi dikişleri patlayan kırk yamalı bohçaya benziyor. Bugüne kadar zar zor da olsa, kurumlarını bir arada tutmayı başarmış olan devlet, ekonomik ve siyasi krizin derinleşmesiyle, kurumları arasında ve kurumların kendi içlerinde oluşan çatlakları önleyemiyor. Geçici anlaşmalarla günü kurtarmaya çalışıyor, ama onyılların birikmiş sorunları, deyim yerindeyse buldukları her çatlaktan adeta fıskırıyor. Yakın zamanda Cumhurbaşkanlığı seçimiyle tavan yapan kriz, TC ordusunun şen gidip yaşlı döndüğü “sınırotesi operasyon” sonrası, o ebedi köşküne, bir daha terketmemek üzere oturmuş bulunuyor.

Ard arda gelen Ergenekon dalgalarına, devletin en üst düzey kurumlarından biri olan Anayasa Mahkemesi’nde yaşanan çatlak eklenince, devletin tepesinde nasıl alarm zilleri çalmaya başladığını hep birlikte yaşayarak gördük. Asıl önemli olansa, daha büyük kapışmaların eşikte olduğuydu. Cumhurbaşkanı, köşkte verdiği yemekte yasama, yürütme ve yargının temsilcilerini bir araya toplayarak “birlik” görüntüsü vermeye çalışsa da, herkes bunun dostlar alışverişte görsün babında bir mizansen olduğunu anlayabiliyordu. Cumhurbaşkanı, dikişleri patlayan kırk yamalı bohçayı bir arada tutmaya çalışan bohçacıları andırıyordu. Ama ne kadar gizlemeye çalışsa da, durumun vehametini her halinden anlaşıyordu.

En son jandarma istihbaratının başında olan, karşı-devrimin vurucu unsurlarından birisi, emekli albay Abdülkerim Kırca’nın “intiharı” ve ardından yapılan cenaze törenine Genelkurmayın tam tekmil katılması, devletin çatışmalı kurumları arasında Ergenekon üzerinde var olan uzlaşmanın nasıl gelip geçici bir uzlaşma olduğunu da gösterdi. Eski MGK Genel Sekreteri’nin Ergenekon kapsamında gözetilmesine alınmasından hemen sonra, Genelkurmay başkanının apar topar başba-

kanla görüşme talebinde bulunması ve bu görüşmede, bu ikili görüşmenin haftalık bir periyoda bağlanması, gerilimi giderecek son çare olarak görülmüş olacak ki, eski MGK Genel Sekreterinin serbest bırakılmasıyla tansiyon biraz düşürülmüş oldu.

Ama sadece tarafların birbirine dışlarını gösterecek yeni bir olayın çıkmasına kadar! Ordu ve hükümet arasında yaşanan gerilim, bir anda yeniden darbe olasılığını gündeme getirdi, ama heyhat! Bu kez yapılacak bir darbe ABD’nin onayıyla değil, ABD’ye rağmen yapılacak bir darbe olabilirdi ancak. Ve TC ordusu bugüne kadar ABD’ye rağmen giriştiği işlerden başına neler geçirildiğini ve nelerin gelebileceğini biliyor. Bu bir tecrübe, sabit. Öyle olmasa bile, Pakistan’da Pervez Müşerref’in başına gelenlere şöyle bir bakmak bile neler olabileceğini görmek açısından yeter de artar bile. Orduyu darbe yapmaya teşvik eden başta Perincek gibi MİT ajanları ve Yalçın Küçük gibi sonradan olma ordular bile, bu gerçeğin farkına varmış durumdalar. Bugün, TC’de TC ordusu, ABD’nin istemi dışında tek bir adım olsun atamaz. Ruhlarını TC ordusu ve devletine satmış olanlar, bunun dolaylı olarak ruhunu ABD’ye satmak anlamına geldiğini pekala biliyorlar.

İşin ilginç olan yanı bu değil elbette. İlginç olan yan, bugün ne ordunun, ne de hükümetin bindikleri dalı kesebiliyor oluşları. Ordu bunu yapamıyor, çünkü Kürdistan’da dayanabileceği yegane güç AKP. Diğer tüm burjuva partileri burada birer mum gibi erimiş durumdalar. AKP, devletin Kürdistan’da son tutunağı. AKP de ordu olmadan Ulusal Kurtuluş Hareketi karşısında bir hiç olduğunu görüyor. UKH’ne karşı yürütülen savaşın esas aktörünün ordu olduğunu, ordu olmadan bu savaşı sürdürmenin imkansız olduğunu biliyor. Ordu ne hükümete katlanabiliyor,

ne de onu devirmeyi göze alabiliyor. Ordu adeta, elindeki tek silahı alınmış, süngüsü düşmüş askere benziyor. Önünde 28 Şubat örneği duruyor. Cumhurbaşkanlığı seçimi keza yine öyledir. Bu süreçlerde ordu neye elini atmışsa elinde kalmıştır. Bu sonucun ortaya çıkmasında kuşkusuz, en büyük pay UKH’ne aittir. Yıllardır sürdürülen savaş, TC ordusunu takatten düşürmüş ve yıpratmıştır. Ve bugün Ergenekon’un dalgaları Kürdistan sınırına ulaşmıştır. Yani deyim yerindeyse, “kritik eşik”e ulaşılmış, bundan sonra atılan her adımın, devletin ölüm tarlalarına girmesi anlamına geleceği açıkça görülmüştür.

Bu süreç boyunca bir şey daha açıkça görülmüştür ki, TC devletinin “derinliği” bu kadardır. Bu “sıgılık” o kadar açık sırtmaktadır ki, toprağı biraz kazınca kendisini göstermiştir. “Derin Devlet” denilen şey, demek ki neymiş, gözlerimizin önündeki devletin kendisiymiş. Devlet, bütün kurum ve kuruluşlarıyla, Türkiye ve K.Kürdistan devrimini ezebilmek için dizayn edilmiştir. Devlet, ne kadar karşı-devrimci güç varsa, bunları bünyesinde toplamış ve iç savaşı bunlara dayanarak sürdürmüştür.

Peki o halde bugün olanların anlamı nedir? Devlet içinde bazı kadroların tasfiyesi açıkça görülüyor. Yalçın Küçük, İlhan Selçuk gibi bazı akli evveller, “AKP’yi kimler eleştirmişse onlar içeride ve sanık” demek suretiyle bunu, AKP’nin bir “korku cumhuriyeti”, “diktatorya” yaratmak istemesine bağlıyorlar. Onlara göre bu, Kemalizme karşı açılmış bir savaştır. Kimisi, “faşizm” değerlendirmesi yapıyor, kimisi bunu ABD’nin yörüngesinden çıkıp Avrasya eksenine koymak isteyenlerin tasfiyesi olarak nitelendiriyor. Tüm bunlar, yüzeysel ve sıg değerlendirilmelerdir. Hepsini yanlış sonuçlara çıkarıyor. Başbakan bu operasyonu İtalya’daki “temiz eller operasyonu”na benzetiyor. “Bu arı kovanına çomağı sok-

tukça, birileri rahatsız oluyor” diyor. Bu, ciddi bir hesaplaşmanın itirafıdır.

Aslında sürece bütünlüklü bakıldığında görülecektir ki, bu ne bir “temiz eller operasyonu”dur, ne de “faşizm”dir. Birincisi değildir, çünkü devletin bugüne kadar işçi sınıfı ve emekçilere, yoksul Kürt halkına, devrimcilere ve komünistlere karşı sürdürdüğü iç savaşın yürütücüsü olan tüm kurum ve kuruluşlar, yerli yerinde duruyor. İkincisi de değildir, çünkü faşizm bir devlet biçimidir, tekellerin açık terörist diktatörlüğüdür, yeni bir olgu değildir. Türkiye ve K.Kürdistan’da onyıllardır hakimdir.

Marx, 18 Brumaire adlı eserinde, “devlet iktidarı havada durmaz” diyor. Bugünkü TC devletinin de üzerinde durduğu bir maddi zemin ve ikisinin arasında uzanan koskoca bir sınıflar mücadelesi var. Emperyalist-kapitalist sistem Yeni Evresine girerken, Türkiye gibi ülkelerin ekonomik ilhakına hız verdi. Emperyalist-kapitalist sistem, tüm “ulusal” çitleri yıkmak ve deyim yerindeyse yolunu düzlemek istiyor. Bu nedenle ayağına takılanları tekmeleyerek, yolunun üzerinden kaldırmak, onun için olmazsa olmaz. Bu, uluslararası sermayenin yeni eğilimi. Öyle ki, yolunun üzerinde ayağına takılanlar ona engel oluşturmazlar. O akışın hızını artırabilmek, bir an önce sonuç alabilmek için bile olsa, yolunun tamamen düzleşmiş olmasını istiyor. Bu nedenle başını ABD emperyalizminin çektiği emperyalist-kapitalist sistem, kendileri “ulusalci” olmasalar da, “ulusalci” bir söyleme sahip olanları ezip geçmek istiyor. Bunun için de mümkün olan tüm yöntemleri kullanıyor. Bağımlı ülkelerde geliştirdiği işbirlikçileri, tekeller aracılığıyla ekonomilerin tüm denetimini ele geçirmeye yöneliyor. Bugün, bunu dünya üzerinde önemli ölçüde başarmış durumda. Türkiye’de islami sermayenin yükselişi, bu süreçle bağlantılı. Haliyle, geleneksel, ekonomik, politik sosyal yapıyla, yeni ortaya çıkan ve gelişmek isteyen yapı çatışıyor.

ABD’nin dünyanın yeniden dizayn edilmesinde TC’ye biçtiği rol, Ortadoğu’dan Kafkaslar’a ve oradan Ortaasya’ya uzanan geniş bir coğrafyada at koşturması, emperyalizmin operasyonel gücü olarak ve aynı zamanda bir karşı-devrim üssü olarak yer almasıdır. Savaşım şiddetlendikçe, TC’nin kendi içerisinde yükselecek çatlak sesleri, şimdiden kısmayı hedeflemektedir. ABD emperyalizmi Irak Savaşı’nda karşılaştığı 1 Mart Tezkere krizine benzer bir krizle bir daha karşılaşmak istemiyor. Aynı zamanda Kürt sorununun K.Kürdistan’da “çözümünü” hedefliyor. Bu “çözüm”ün, Ulusal Kurtuluş Hareketinin tasfiye edilmesi ve AKP eliyle bir takım “açılım”lar yapılması olduğu anlaşılıyor. TRT Şeş vb’ni bu kapsamda değerlendirmek gerekiyor. Irak yönetimi ve Kürdistan Özerk Bölge Yönetimi ile TC arasında sürdürülen görüşmelerde hedeflenen budur. Amaç UKH’ni “çözmek”tir.

Bu koşullar altında karşı-devrimin kendi çocuklarının başını yemesinde yadrganacak bir şey yoktur. Faşizmin temelleri olduğu gibi durduğu müddetçe, oradan yeni paramiliter güçler üretmek, devlet için çok da zor olmayacaktır.

Hem emperyalist-kapitalist sistemin ekonomik ilhakına karşı çıkabilmenin, hem faşizmi tüm kurum ve kuruluşlarıyla yıkabilmenin, hem de işçi sınıfı ve emekçileri Ergenekon operasyonlarının yarattığı yanılığdan kurtarabilmenin tek yolu, devrimdir. Başka bir şey değil.□

“İNSANLARIN BİR ARAYA GELMEKTEN BAŞKA ÇARESİ YOK...”

Merhaba Mücadele Birliği’nin okurları ve emekçileri. Sizinle bir emekçi mahallesinde küçük bir mobilya dükkânı olan emekçi bir arkadaşımızla yaptığımız röportajı paylaşıyoruz.

Mücadele Birliği: Bize kendinizden bahsedebilir misiniz?

Mobilyacı: 1974’te Erzurum Hınıs’tan İzmir’e göçmüşüz. 35 senedir mobilyacılık yapıyorum. Evliyim üç çocuğum var. Hiçbir sosyal güvencemiz yok, ne benim ne de çocuklarımın. Küçük kızım okuyor, oğlum da benimle beraber çalışıyor.

Mücadele Birliği: Dünyanın her yerinde bas bas bağırarak dünyanın en zenginleri ekonomik krizden çıkış yollarını arayıp duruyorlar. Peki siz de bu ekonomik çarkın içerisinde yer alan bir esnaf olarak bu krizden nasıl etkilendiniz?

Mobilyacı: Doğdum doğalı zaten Türkiye’de kriz hep vardı hiç bitmedi ki. Hiç iş yok, bu krizden maddi olarak çok etkilendik. Ne alacaklılardan alacağımızı alabiliyoruz ne de para olmadığı için iş yapabiliyoruz. Şu ana kadar bir sürü esnaf arkadaşım dükkânını kapattı. Böyle devam ederse daha bir sürü insan da dükkânını kapatmak zorunda kalacak. Geçen bayramdan beri iş yok, fiyatları düşürmemize rağmen müşterilerde azalma oldu.

Mücadele Birliği: Dünyanın her yerinde süren işçi-emekçi hareketlenmelerine bakarsak büyük bir kalkışmanın olduğunu görebiliriz. İşçi-emekçilerin eylemlerine bakarak sizce çözüm ne olmalıdır?

Mobilyacı: Valla bu halkla ne kadar çözüm olur bilmiyorum. Çünkü halkımızda hep şu şey var: “Bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın”. Sermaye patronları istedikleri gibi hareket ediyor. Dev şirketlerin bir sürü borçları var kimse dokunmaz; bizim biraz borcumuz var iki de bir tebligat gelip duruyor. Bu kriz ancak işçi devrimi olursa çözülür. Birlik beraberlik olmadığı sürece bu kriz de diğer krizler gibi çözüme kavuşamaz. İşçi-emekçilerin birliğinin sağlanması gerekiyor. Yoksa kriz daha da derinleşecek her şeyimizi kaybedeceğiz. Artık insanların bir araya gelmekten başka çaresi yok. Çünkü böyle devam ederse insanların yaşamı yok olacak. Bu yok oluşa doğayı da ekleyebiliriz. Bir araya gelmekten başka çözümümüz yok.

Mücadele Birliği: Bize zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz. Çalışmalarınızda başarılar.

Mobilyacı: Ben teşekkür ederim.

İZMİR MÜCADELE BİRLİĞİ

SELGA TEKSTİL'DE GREV

Sultançiftliği'nde bulunan Selga Tekstil işçileri, iki aylık ücretlerini alamadıkları için başlattıkları grevin 10. günündeler. Grevlerinin 10. gününde patron işçilere sigorta memurları diye tanıttıkları icra memurlarını fabrikaya getirdi. İşçiler, patronun yalan söylediğini bildikleri için, geceleyin makineleri götürmemeleri için kimsenin evlerine gitmeyerek işyerinde bekleyeceklerini söylediler.

Gece saat 01:00'de, Selga Tekstil patronu ve çevik kuvvet ve maskeli özel hareketçiler arasında geçen konuşmalar sonrası çevik kuvvet polisi amiri, "hadi bakalım bizi içeri almayın da görelim" dedi. O anda işçiler hemen sloganlarla karşılık vererek, imalathaneye girip kapıları kapattılar. İmalathanenin bir çok kapısı olduğundan, bütün kapıların arkasına makineleri istiflediler. Özel hareket timleri kapıları tekmeleyerek, özel olarak getirdikleri demirle vurarak açmaya çalışırken, diğer kapılardan ise açabildikleri aralıktan içeri büyük tüplü biber gazlarını içeri sıktılar. İşçilerin bazıları kapının arkasında kapı açılmasını diye bastırırken, diğerleri de nefes alabilmek için camlara yöneliyordu dönüşümlü olarak. Yaklaşık 1 saat sonra içeri giren yüzleri maskeli olan özel hareket timleri, işçilerin üzerine uzun namlulu silahları doğrultarak "yat, yat, yatın yerlere" dediler. Bayan işçileri yemekhaneye sıkıştıran özel hareketçiler, erkekleri köşelere yatırarak yaklaşık bir saat boyunca döverek "konuşmayın lan" diye bağırıyorlardı. Slogan atanlara ise daha şiddetli bir biçimde, sürekli belden yukarısına tekmelerle vurdular, ağza alınmayacak küfürler, hakaretler savurdular.

Yemekhanede ise bayanların içinde hamile olan bir bayana vurmaya kalktıklarında, işçiler onun çevresinde çember kurarak "vurmayın hamile" diyorlardı. Özel tim ise, "bize ne, hamileyse burada işi ne" diyerek hamile bayan arkadışın sürekli karnına vurarak, "şimdi onu öldüreceğiz" diyerek ellerini botlarıyla ezdiler. Coplarla herkese vurdular. İşçilere özel timden bir tanesi "paranızı mı istiyorsunuz, alın size para" diyerek coplarla vurup küfür ettiler.

Ama işçiler bunların olacaklarından en baştan beri haberdardı ve kendilerini hazırlamışlardı. Sermaye sınıfının çanak yalayıcıları da bunun için vardır. Polis her zaman olduğu gibi, hangi sınıfın yanında olduğunu işçilere gösterdi. Selga Tekstil işçileri, yaşadıklarının sonunda kıdem tazminatlarını ve içerde kalan ücretlerinin tamamını aldılar.

Sultançiftliği'nden DİK'li İşçiler

NOT: Tekstil-Sen'de örgütlü Selga Tekstil işçileri, 29 Ocak gecesi yaşanan bu olaydan sonra, 2 Şubat günü İHD'de bir basın açıklaması düzenleyerek saldırıyı protesto ettiler.

YILDIRIM KONFEKSİYON İŞÇİLERİ

İşyerimiz Sultangazi ilçesinin Esentepe Mahallesi'nde bulunmaktadır. İşyerimizde yaklaşık 50 kişi çalışmaktaydı. İşlerin kötüye gitmesiyle beraber, işyeri küçülmeye başladı. Bazı arkadaşlarımız işten atıldı. İşyerimizde en son 25 işçi kalmıştı. Patron herşeyi kısmış, mesaileri vermiyor ya da çok geç veriyordu. 25 kişiye 8 kişilik yemek getiriliyordu. Yaklaşık 11 saat çalışan işçiler güçsüz ve kuvvetsiz kalmaktaydılar.

İşyerinde işçilerin iş kazası sonucu yaralanmasına patron müdahale etmiyor, hastane masraflarını işçiler kendisi ödüyordu. İşsizliğin giderek arttığı bir dönemde işten ayrılmak ve işsizler ordusuna katılmak işçileri korkutuyordu. Daha sonraları patron işlerin kötü gittiğini bahane ederek birçok arkadaşın ücretini düşürdü. İşçiler tepkilerini koydular. Fakat işsizlik daha kötüydü. Patron her istediğini yapıyor ve işçileri işyerini kapatmakla korkutuyordu. Para ya da zam isteyen işçilere işyerini kapatacağını söylüyordu. Aslında bu patronun bir oyunuydu ve çok da iyi oynuyordu. Tüm dünyada başlayan küresel kriz sonucu ülkemizde işsizlerin sayısı ikiye katlandı. Birçok küçük atölye kapandı. Bu durumu fırsat bilen patronlar, işçilerin üzerine daha çok gelmeye başladılar. Eskiden geç de olsa paramızı almaktaydık. Fakat krizin gelmesiyle patron ücretleri ödemeye başladı. İşveren firmanın az da olsa para verdiğini biliyorduk. Patron bu paralarla ya başka borçlarını ödüyor ya da inşaatına devam ediyordu. İşçiler onun için hep en son plandaydı.

İşçiler, kendi aralarında konuşup bu durumu patrona söylediler. Patron işçileri muhatap almayı dalga geçti. Para isteyen işçileri "bayramda alırsınız", "satarım işsiz kalırsınız" gibi sözlerle rencide etti. Ayrıca her hafta sonu geldiğinde, parayı diğer haftaya vereceğini söyledi. Oysa bu haftalar hep birbirini takip etti. Yaklaşık üç ay işçiler para almamış ve çok zor durumdaydılar. Kiraları ve faturaları birikmiş, çocuklarının sağlık harcamalarını karşılayamaz olmuşlardı. Ayrıca patron SSK primlerini de ödemeyi kesmişti.

İşçiler bir araya gelip konuşup, tartışıp bir sonuca vardılar. Artık kaybedecek bir şey yoktu. İşyerindeki tüm işçilerle konuşuldu. Patron yanlısı bazı kişiler dışında herkes destek verdi. Yapılan toplantıda iş bırakılmasına karar verildi. Firmadan acil yapılması gereken işlerin gelmesiyle işi bıraktık. Bu arada iş bırakan işçilerin içinde patronun üç öz yeğeni bulunmaktaydı. İşçiler her sabah buluşup akşama kadar ne yapılması gerektiğini tartışıyorlardı. Bu arada patron durmamış, yeni işçiler almıştı. Bunun üzerine yeni gelen işçilerle konuşup durumu anlattık. Bu arkadaşların birçoğu bize katıldı. Patron bu arada içimizdeki bazı arkadaşları arayıp para teklif etti, bazı arkadaşlara ise tehditler savurdu. İşçiler onurlu mücadelelerinde geri adım atmadı. Patron başka çare olmadığını anlayınca, işçilerle konuşmaya karar verdi. Yapılan görüşmelerde patron hafta sonu paralarının verileceğini söyledi. Fakat bazı işçi arkadaşları tekrar işe almayacağını söyledi. Bunun üzerine işçiler bir kişinin alınmaması halinde kimsenin çalışmayacağını söyledi. Patron şartları kabul ederek işe aldı. Böylece işçilerin birliği zaferi getirdi.

Yıldırım Konfeksiyon İşçileri

DÜNYA PROLETER HA

Proletaryanın sınıf hareketinin, burjuvaziye karşı sınıf savaşı yükselişe geçti. Bu, bir olgudur ve bu olguya her yerde, dünyanın hemen hemen her ülkesinde rastlamak mümkün. İşçiler sokakta, kapitalistlere karşı daha iyi bir yaşam, iş güvencesi ve daha yüksek bir ücret için savaşıyorlar.

Dünya işçi sınıfının kapitalistlere karşı sınıf savaşını şiddetlendirmesi yeni bir olgu değil. Yaklaşık on yıldır, “Yeni Bir Dünya Mümkün” sloganı altında dünya işçi sınıfı, diğer emekçi sınıflar, ezilenler, sömürülenler kapitalistlere karşı bu mücadeleyi sokakta sürdürüyorlar. Bugünün dünden farkı, emperyalist-kapitalist sistemin tümünü etkisi altına alan ve gelmiş geçmiş en şiddetli kriz olduğu bizzat kapitalistlerce itiraf edilen son ekonomik krizin, bu hareketi daha bir tektikleme olmasındır.

Emperyalist-kapitalist sistem tarihinin en şiddetli krizini yaşıyor. Bu, artık tartışma götürmeyen bir gerçek. Bunun gibi tartışma götürmeyen bir başka gerçek ise, bu krizin sonunun ve sonuçlarının kestirilemediğidir. Krizin şiddetiyle ilgili burjuva iktisatçılar sık sık 1929 Büyük Buhranı ile kıyaslama yapıyorlar. Onların bu çabası, sistemin içinde bulunduğu krizi olduğundan daha az şiddette gösterme isteğinden kaynaklanıyor. Onlar da biliyor ki, şimdi karşılarına çıkan kriz, 1929 Büyük Buhranıyla hiçbir şekilde karşılaştırılmaz. O dönemin koşulları ile günümüz koşulları arasında büyük, kıyaslanamaz farklılıklar var.

Bu farklılıkların başında, o günden bugüne, üretici güçlerde meydana gelen muazzam gelişme ve bunun bir ifadesi olarak emeğin üretkenliğindeki muazzam artış geliyor. Bu o kadar açık ki, üzerinde durmaya dahi gerek yok. Evet, emeğin üretkenliğinde muazzam bir artış meydana geldi; metaların kitlesel üretimi, yetmiş yıl önce hayal bile edilemeyecek dev bo-

utlara ulaştı ama insanlığın kaydettiği bu büyük ilerlemeden yararlanan yine sadece kapitalistlerdi. Kendi elleriyle yarattığı bu zenginlikten proletaryanın payına düşen ise, işsizlik, sefalet ve yaşamdan kovulma oldu. Bunun nedeni, kapitalist mülk edinme biçiminden başka bir şey değil. Üretim araçlarının, fabrikaların, toprağın sahibi olarak kapitalistler işçi sınıfının yarattığı zenginliklere el koyar, sermaye biriktirir, servetlerine servet katarlarken; çalışanlar tarafında ise sefalet biriktiriyorlardı.

Bugünkü durumun geçmişten bir başka farkı, geçmişe oranla, sermaye birikimindeki devasa artıştır. Kapitalist üretimin kendi niteliğinden ileri gelen bir özellik olarak, “kapitalist üretimin gerçek engeli, sermayenin kendisidir”. Ve ister para-sermaye, ister üretim araçları, isterse meta-sermaye ya da başka biçimler altında olsun, günümüzde bu sermaye o denli birikmiş ki, kapitalist üretimi sürdürülemez noktaya getirmiştir. Bunun somut, elle tutulur, gözle görülür biçimi depolarda biriken, satılmayı bekleyen mallardır, arabalardır, televizyonlardır vb. Banka kasalarında atıl, işe yaramaz biçimde bekleyen paradır. Sonuç olarak, kapitalist üretimin, dünya çapında, büyük bir durgunluk içine girdiği biliniyor. Emperyalist-kapitalist sisteme dâhil bütün ülkeleri saran durgunluk, işçi sınıfının bir kısmını işsiz bırakırken, çalışan kısmını ücretlerin ortalamasının altına düşmesine boyun eğmeye zorluyor. Sadece bu yıl içinde elli iki milyon işçinin, yani Ukrayna nüfusu büyüklüğünde bir kitlenin işsiz kalacağı bizzat kapitalistlerce ifade ediliyor.

İŞÇİ EYLEMLERİNDE ARTIŞ

Verilen tahmini rakamın ne anlama geldiğini kavramak zor değil. Bunun en basit anlamı, elli iki milyon işçinin eşleri ve çocuklarıyla birlikte açlığa, yoksulluğa, sefalete terk edilmesidir. Bunun anla-

mı, milyonlarca işçinin ellerinden geçim araçlarının alınması ve yaşamdan kovulmasıdır. Bunun anlamı, milyonlarca işsiz işçiye sayıları on milyonları bulan yenilerinin katılmasıdır. Kapitalist üretimin bu sonucu sadece işten atılanları değil ama çalışan işçileri de sefalet ücretine boyun eğmeye zorlayarak açlığa, yoksulluğa mahkûm ediyor. İşten atılma, işini kaybetme korkusu, çalışan işçilerin kapitalistlere karşı eyleme geçmelerinin önünde ciddi bir engel olarak dikiliyor. Onları var olan duruma razı olmaya, kapitalistlerin saldırılarına sessizce katlanmaya zorluyor.

Yine de işler kapitalistlerin umdukları şekilde gitmekten uzak. Dünya işçi sınıfı, bütün bu olumsuz koşullara karşın her yerde eyleme geçiyor. İşçi sınıfı ve diğer çalışan sınıflar elde ettikleri kazanımlardan, erişmiş buldukları yaşam düzeyinden geri noktalara sürülmeyi kolay kolay kabul etmiyorlar ve etmeyecekler. Bu düşüncemizi kanıtlayacak sayısız veri, sayısız somut olgu var. Seattle ayaklanmasından bu yana geçen yaklaşık on yıllık zaman zarfında, dünya işçi sınıfı hep eylem halinde oldu. En önemli gelişme ise Avrupa işçi sınıfında gerçekleşti. Uzun yıllar boyu adeta uyku halinde duran Avrupa işçi sınıfı, son on yıldır grev ve direnişlerle ön saflara geçti. Başta İngiltere, Almanya, Fransa, İtalya, İspanya gibi ülkelerin işçileri olmak üzere Avrupa işçi sınıfı kapitalistlere karşı sert bir savaşım içine girdi. İşçi sınıfındaki hareketlilik diğer çalışan sınıfları da eyleme geçme yönünde etkiledi. Öğretmenler, sağlık çalışanları, diğer kamu çalışanları işçi sınıfının izinden gittiler.

Sınıf hareketinin nasıl bir yükseliş çizgisi yakaladığını görmek için, son bir iki haftanın bilançosuna bakmak yeter. Geçtiğimiz hafta iki milyon Fransız işçisi iş güvencesi, kapitalistlere yardım yerine devlet kaynaklarının kendilerine ayrılması ve daha iyi bir ücret için sokakla-

HAREKETİ YÜKSELİŞTE

rı doldurdu. Fransız işçiler, polisle çatışacak kadar hükümete ve kapitalistler sınıfına karşı öfkeliydiler. Böylece, küresel krizin patlak vermesinden bu yana ilk çatışma haberleri de gelmeye başladı. Aynı hafta içinde Yunanistan çiftçileri, ürün fiyatlarının sürekli düşmesini ve hükümetin kendileri yerine kaynaklarını kapitalistlere, bankalara ayırmasını protesto için sokakları doldurdular. Çiftçilerdeki öfke, Fransız işçilerinden aşağı kalır değildi. Onları durdurmaya kalkışan Yunan polisine şiddetle karşılık verdiler. Almanya'da yüz binlerce kamu işçisi ve çalışanı daha iyi bir ücret ve iş güvencesi için hükümeti uyarmak üzere sokaklara indi.

Rusya, Litvanya, İspanya ve daha pek çok Avrupa ülkesinin işçi sınıfı bu aynı zaman diliminde hükümetlere ve kapitalistler sınıfına karşı öfke dolu duygularla harekete geçtiler. İzlanda'da başında işçilerin bulunduğu halk, hükümet binasını basmaya kalkıştı. Burjuva basının bilerek es geçtiği Mısır'da, işçiler aylardır eylem halindedir ve eylemleri çoğu kez polisle çatışma boyutlarında sürüyor.

Emperyalist-kapitalist sisteme dâhil bütün ülkeleri saran, bütün kapitalist ülkelerde üretimde durgunluğa yol açan, kapitalist üretimin temellerini sarsan bu ekonomik krizin işçi eylemlerinin yükselişe geçmesini tetiklediğinden kuşku yok. BBC muhabiri, İngiltere, Fransa, Almanya, İspanya, İzlanda ve daha pek çok Avrupa ülkesinde son bir-iki hafta içinde ortaya çıkan büyük işçi eylemlerini yorumlarken 68 Ayaklanmalarıyla haklı olarak paralellik kuruyor ama eklemeyi de unutuyor: "68 Ayaklanmaları" diyor muhabir, "kapitalist üretimin nispeten yolunda gittiği, kitlelerde gelecek endişesinin olmadığı koşullarda patlak vermişti. Şimdi ise geleceğe ilişkin umutlar çoktan kaybolmuş durumda", diyerek yaşananların aslında bir tür ayaklanma olduğuna işaret ediyor. Haksız değil. İşçi eylemlerinde hükümetlere ve kapitalistlere duyulan öfke ve kızgınlık, egemen bir çizgi haline

gelmeye başladı bile. Eylemler, büyük bir hızla barışçıl çizgiden çatışma çizgisine kayıyor.

Sınıf hareketinin hemen hemen bütün ülkelerde, yaklaşık aynı zaman diliminde ortaya çıkmış olması, hareketin kapitalist sınıfa karşı sonuca ulaşması için sağlam bir zemin yaratıyor. Yine de bu, zafer için, tek başına yeterli bir koşul değildir. Yükselişe geçen emek hareketinin sonuca, gerçek bir zafere ulaşması için birinci ve temel koşul, işçilerin mücadele birliğinin sağlanmasıdır. Elbette, hareketin birliğinden, her ülkedeki reformist, oportünist ve benzeri akımların birliği ya da böylesi akımlarla birlik anlaşılmalıdır. Bizim kastettiğimiz, proletaryanın enternasyonal birliğidir; Rus, Alman, Filistinli, Asyalı vb işçilerin birliğidir. Hareketin başarısı için gerekli bir diğer koşul ise, işçi sınıfı hareketinin diğer emekçi sınıfların hareketiyle mücadele birliğinin sağlanmasıdır.

Gerçekte bu iki koşul şimdi yavaş yavaş da olsa pratikte kendiliğinden ortaya çıkmaktadır. Bunun için gerekli maddi zemini zaten kapitalist gelişmenin kendisi yıllar içinde hazırlamıştı. Ulusal çitleri yıkarak üretimi uluslararası boyutlara taşıyan uluslararası tekellerin varlığı, işçi sınıfı hareketinin mücadele birliği için gerekli zemini sağlamış bulunuyor. Örneğin aynı uluslararası tekelin kendi işçilerine yönelik politikası, o tekelin değişik ülkelerdeki, değişik kıtalardaki işçilerini aynı zaman diliminde harekete geçiriyor. Ya da burjuva hükümetlerin aynı dönemde uygulamaya soktukları politikalar, farklı ülkelerdeki işçileri eş zamanlı olarak harekete geçirebiliyor.

Kısacası, zafer için gerekli koşul olan sınıf hareketinin ve çalışan tüm sınıfların mücadele birliği şimdi her zamankinden daha fazla mümkün. Yeter ki, dünya devrimci komünist hareketi sorunun bilincinde olsun ve kolları bunun için sıvasın. □

Sınıf hareketinin hemen hemen bütün ülkelerde, yaklaşık aynı zaman diliminde ortaya çıkmış olması, hareketin kapitalist sınıfa karşı sonuca ulaşması için sağlam bir zemin yaratıyor. Yine de bu, zafer için, tek başına yeterli bir koşul değildir. Yükselişe geçen emek hareketinin sonuca, gerçek bir zafere ulaşması için birinci ve temel koşul, işçilerin mücadele birliğinin sağlanmasıdır. Elbette, hareketin birliğinden, her ülkedeki reformist, oportünist ve benzeri akımların birliği ya da böylesi akımlarla birlik anlaşılmalıdır. Bizim kastettiğimiz, proletaryanın enternasyonal birliğidir; Rus, Alman, Filistinli, Asyalı vb işçilerin birliğidir. Hareketin başarısı için gerekli bir diğer koşul ise, işçi sınıfı hareketinin diğer emekçi sınıfların hareketiyle mücadele birliğinin sağlanmasıdır.

BU KRİZ İFLAH ETMEZ ÖLDÜRÜR

Fırtına büyüyor, hem de öyle böyle değil. Emperyalist-kapitalist sistemin amiral gemilerini batıracak büyüklükte bir fırtına bu. Birkaç sene öncesine kadar, “üç vakte kadar ABD’nin en büyük şirketleri, bankaları çökecek” diye bir kehanette bulunsaydınız herhalde herkes size güler geçer ve “abartının da böylesi olmaz” derdi. Ama gelin görün ki, haydi bizim ortalama solun hesaplama süresiyle söyleyelim, kriz daha 1 yaşını doldurmadan General Motors’u, Ford’u ve Chrysler’i bile tepetaklak etti. Şimdi bütün dünyanın kapitalist tekelleri ortaya düşmüş birbirleri ardına “Kriz var! Kriz var!” diye bağrışıyorlar.

OECD (Ekonomi İşbirliği ve Kalkınma Örgütü) yayınladığı en son raporunda, içlerinde Türkiye’nin de olduğu, 30 ülkenin resesyon (daralma) içinde olduğunu açıkladı. Bu rapora göre “dünya devi” sayılan ülkeler içerisinde bir tek Fransa resesyon içerisinde görülüyor. Onlar da zaten, deyim yerindeyse, direktten döndüklerini kabul ediyorlar. Bunun anlamı şu: bu defa ucuz yırttık; ama bir dahaki döneme allah kerim!

Artık bunun bir sistem krizi olduğu su götürmez bir gerçek. Şimdi bu katı gerçek, gelişen her olayla birlikte daha fazla kanıtlanıyor. Kapitalist üretim biçimi gelişmenin son sınırına gelip dayanmış durumda. Sermayenin kendisi, Marx’ın dediği gibi, kendi gelişiminin en büyük engeli haline gelmiş durumda. Hızla üretken alanın dışına kaçan sermaye, rantıye bir hal almış ve atıl sermaye birikimi öyle devasa boyutlara gelmiştir ki, tıpkı bir yağ tulumu gibi bir yerlerde yığılıp kalmıştır. Ne eritilmesi mümkündür ne de yol üzerinden çekilmesi.

Sistem tam anlamıyla tıkanmıştır. Yapılan hiçbir müdahale, sorunun çözümüne yetmemiştir, yetmeyecektir. Kapitalist aşırı üretim fazlası, şimdi onun boynuna dolanan bir kement halini almıştır. Ürettiğini satamayan kapitalistler, sabit sermaye yenilemesine de gidemiyorlar (yani yeni makineler, hammadde vb de alamıyorlar, teknolojik yenileme de yapamıyorlar) ve hızla buldukları tepelerden yokuş aşağı yuvarlanmaya başlıyorlar. Elleri stoklar biriken kapitalistler, ilk çare olarak kapasite kullanım oranlarını düşürme yoluna gidiyorlar. Yani hem ellerindeki makinelerin, bir kısmını durduruyor, üretim dışı bırakıyor, hem de bir kısım işçiyi çıkarıyor-

lar. Yani üretici güçleri yıkıma uğrattıyorlar. Bir süre öncesine kadar çıkarılan, çıkarılacak işçilerin sayısı, yüzlerle ifade ediliyordu; şimdi bu miktar artık onbinlerle ifade ediliyor. Örneğin batmaktan son anda devlet yardımıyla kurtulan CityGroup’un önümüzdeki süreçte 50 bin kişiyi işten çıkaracağı söyleniyor. Türkiye’de sadece geçen ay 140 bin kişinin işten çıkarıldığı; son bir yıl içinde işten çıkarılanların sayısının 400 bin kişi arttığı gözönünde bulundurulsa, krizin boyutu daha iyi anlaşılır.

Bir de işin tekeller arası rekabet boyutu var. Bu, kriz öncesinde de birbirinin ümüğünü sıkma şeklindeydi; krizle birlikte daha da öldürücü bir hal almıştır. Artık kapitalistler için sorun, varlık yokluk meselesidir. Bir diğerinin mahvolmasına, batmasına bağlı bir kriz fırsatçılığı gündemdedir. “Her kriz bir fırsattır” diyor örneğin Koç Holding sahibi Mustafa Koç, “değişimin getirebileceği fırsatları değerlendirebilmemiz gerekir”. “Değişimin getirebileceği fırsatlar” nelerdir? Burjuvazinin bir kesiminin krizden soluksuz kalması, iflas etmesi, bulunduğu alandan çekilmesidir.

Kapitalistlerin diliyle söyleyecek olursak “Büyük balığın küçük balığı yutması”dır. Ve bu o denli acımasızca yapılır ki, deyim yerindeyse deniz kana bulanır! İşçi ve emekçilere karşı vahşice saldıran tekelleri sermayenin güçten düşmüş rakiplerini parçalayıp yutmak sözkonusu olunca daha az vahşice davranacağını düşünmek saflık olurdu. Kriz daha da derinleştikçe varolan kapitalizmin, daha çok kapitalizmin ilk dönemleri için kullanılan “vahşi kapitalizm”e nasıl taş çıkartacağını daha iyi göreceğiz. Bugünkü kapitalizmin fay kırıkları daha büyük depremleri harekete geçirecek ve alttakilerin canını çıkaracaktır. General Motorslara kadar uzanan büyük fırsatlar, daha küçüklerini silip süpürecektir.

“Piyasanın Gizli Eli” Masalı Sizlere Ömür

Bugüne kadar kapitalistler aslında kendilerinin hiç inanmadıkları bir masalla insanları uyutmaya çalışıyorlardı. Bu masala göre bundan yüzyıllarca önce Adam Smith adlı bir iktisatçının keşfettiği bir gizli el, “takdirinden sual olunmaz”, piyasayı düzenliyor, dengeliyordu. Arz-talep dengesi, kapitalizmin en ö-

nemli dengesi idi. Ve ne zaman bozulacak olursa, bu “gizli el” devreye giriyor ve üretilecek miktarı, üretilen malın hangi fiyattan satılacağını vb. düzenleyip o tanrısal köşküne çekiliyordu. Hoş, tekelleri dönemle birlikte o “gizli el”in ne olduğu, nereden yönlendirildiği ortaya çıkmıştı. Krizlerle birlikte Keynes, o elin devletin “şefkatli eli” olması gerektiğini iddia etmiştir. Ve devletler, 1930’lu yıllar boyunca piyasaya müdahale ederek, “rayından çıkmış sistemi” yeniden raya oturtmaya çalışmışlardı. Tabii büyük tekellerin tüm fiyatları belirlediği piyasalarda yaşanan altüst oluşlar, öyle “dahiyane fikirlerle” ya da müdahalelerle engellenecek türden değildi. Kapitalizmin krizleri bütün bir yüzyıl boyunca sürdü. Şimdilerde ise artık “piyasanın gizli eli” masalına inanacak kimse kalmadı. Herkes onun bir köşe başında yeni krediler için mendil açtığını rahatlıkla görebilir! BM Mülteciler Yüksek Komiseri Antonio Gutemes, Bağdat’ı ziyareti sırasında “kendisinin 30 milyon insana yardım için 7 milyar dolar aradığı bir ortamda, ABD’nin bir tek bankaya 20 milyar dolar sermaye katkısı yapacağını açıkladığını” söyleyerek dert yanıyor. Giderek onun gibi sitemkarların ortalığı daha büyük oranlarda kaplayacağı görülüyor!

Kapitalistler ve onların yeminli katipleleri, şimdilerde krizin aşılmasının tek yolunun insanların tüketime özendirilmesi, yani talep yaratmak olduğunu söylüyorlar. İyi de, zaten siz yıllardır bunu yapmıyor musunuz? Reklamlarla, özendiricilerle yapmaya çalıştığınız bu değil mi? Yine de sistem gelip tıkanıp, sanki kısır döngü gibi görünüyor herşey öyle değil mi baylar? Ama siz bu talep daralmasının arkasında sizin sömürü sisteminizin yatığını, sömürünüzle tüketiciler kitesini yıkma uğrattığınızı, sisteminizin toplumun ezici bir kısmını yaşamdan kovarak bu sonu hazırladığını bilmiyor olamazsınız. Krizin asıl nedeninin kapitalist sistemin kendisi olduğunu biliyorsunuz ki, Times dergisi kapağına Marx’ın resmini basıyor. Ve “Geri döndü” diye yazıyor.

Burjuvazi krizin derinliğinin farkındadır ama, kendisini ve dünya üzerinde yaşayan milyonlarca insanı krizin geçici olduğu yalanıyla avutmaya çalışıyor. Mezarlıktan geçerken ıslık çalan bir insanın yaptığı gibi, korkusunu bastırmak için bu bunalımı bir iyileşmenin izleyeceğini söyleyip duruyor. Oysa bu

krizin daha öncekilerden çok farklı olduğu, küresel ölçekte bir kriz, daha doğru deyimle buhar yaşadığı, her geçen gün daha iyi anlaşılıyor. Kapitalizm 1929 krizinin yükünü belli ölçülerde bağımlı ülkelerin üzerine yıkarak hafifletmişti; ama bugün kapitalizmin ulaştığı entegrasyon, buna da imkan tanımıyor. Kriz bulaşıcı bir hastalık gibi hızla yayılıyor.

Türkiye Krizin Göbeğinde

Başbakanın “kriz bizi teğet geçecek” sözleri su üzerine yazılmış yazı gibi, üzerinden bir ay bile geçmeden seraba döndü. Türk-İş bölge temsilcisi Mehmet Kanca'nın sözleriyle söyleyecek olursak, “Kriz artık ülkenin bağırnı deliyor.” Ya da TOBB Başkanı Hisarcıklıoğlu'nun sözleriyle “sistem çöktü”. Halkın artık açıklanacağı söylenen önlem paketi vb. ne karnı tok. İnsanlar hergün her saat bu sisteme ve onun temsilcilerine içlerinde bir öfke büyütüyorlar. Ve bu öfke artık sokağa taşmış durumdadır.

Kanadalı bir burjuva iktisatçı olan David Mc Nally, geçtiğimiz günlerde yapılan bir konferansta, krizin etkisinin en yoğun olarak Türkiye ve Güney Afrika'da hissedileceğini söylüyor. Buna neden olarak da cari açıklarının (yani ülkeye giren döviz miktarının ülkeden çıkan döviz miktarından az olması) yüksek olmasını gösteriyor. “Bunun anlamı yabancı sermaye akışına ciddi olarak ihtiyaç duymaları. Türkiye'ye yabancı sermaye akışı aksarsa, bu bir felaket olur” diyor. Burada “felaket”ten kasıt, işsizliğin çığ gibi büyümesi, şirketlerin batması, memur vb. maaşlarının ödenmemesi, ödemeler dengesinin alt-üst olmasıdır. Aynı durumu TÜSİAD başkanı şöyle ifade ediyor: “Küresel mali krizden başlayıp reel ekonomiye hızla sirayet eden ve herkesi içine alan bir ‘fırtına’nın etkisi altındayız. Çıkış rotası hala net olarak görünmeyen bu karmaşık durumun 2009’da da devam etmesi kaçınılmaz görünüyor.” İşte burjuvazinin eteklerini tutuşturan krizin paranoması bu. Buna hükümetin “kedidir kedi” demesi, sonucu değiştirmeyecektir.

Kriz ve Devrim İlişkisi

Aslında her kriz döneminde devrimlerin (onların deyimiyle sosyal patlamanın) kapıda beklediğini burjuvazi de biliyor. Ve önlemlerini buna göre alıyor. Türkiye'nin İsrail ile yaptığı yeni silah antlaşmaları buna dönüktür. Yine Kriz Merkezleri'nin oluşturulması, yeni savaş kurullarının oluşturulması, her tarafın mobese kameralarıyla donatılması buna dönüktür. Burjuvazi, fırtınanın bir kasırgaya dönü-

şeceğinin farkındadır. İşsiz kalan, kalacak olan milyonlarca insanın öfkesinden nasıl korunacağını derdine düşmüş durumdadır. Henüz krizle devrim arasındaki ilişkiyi kurmayı başaramayanlar ise ortalama sol harekettir. Onlar, her krizin bir devrimle sonuçlanmayabileceğini propaganda etmekle meşguller. Doğrudur, “majestelerinin muhalefeti” adını hakedenler, her kriz bir devrim doğurmayabilir; ama kriz dönemlerinde devrimden hiçbir surette bahsetmemek, somut ve yakıcı bir hal alan devrimin görevlerinden yan çizmek iflah olmaz bir oportünizmdir. Ortalama sol hareket gözlerinin önündeki devrimci duruma sırt çevirecek kadar devrimin teori ve pratiğinden uzaklaşmıştır; çünkü onlar ne işçi sınıfı ve emekçilere ne de kendilerine güveniyorlar.

Leninistler, artık devrimi tek başlarına temsil ettiklerinin bilinciyle hareket etmektedirler.□

Yeni Evre

Kapitalist dünyada, milyonlarca emekçi kadın, erkek ve genç insan yaşadığı ekonomik ve toplumsal koşullara karşı ayaklanma içinde. Proletarya, burjuvaziyle mevcut dünyayı alt üst edecek bir savaşıma tutuştu. bu devrimci başkaldırı, bir yarıyla eski dünyanın çökmesinde, bir yarıyla da yerini alacak yeni dünyanın maddi koşullarının, her bakımdan olgunlaşmasından ve tüm bunların bilince yansımalarından ileri geliyor

I. OTURUM
Yeni Evre'de
Ekonomik
ve Toplumsal
Boyut

II. OTURUM
Yeni Evre ve
Gençlik

Yeni Dönem Yayıncılık

Yer: TMMOB / Makine Mühendisleri Odası
Tarih: 21 Şubat Cumartesi / Saat: 16:30
Adres: Katip Mustafa Çelebi Mah. İpek Sok. No:9
Beyoğlu / İstanbul İrtibat: 0212 531 44 83

SÖZ BİTTİ SIRA EYLEMDE

Merhaba

Ben Gazi Mahallesi'nden bir Mücadele Birliği okuruyum...

Filistin katliamı ile ilgili söyleyecek çok şey var evet... Ama ben sözün bittiğini düşünüyorum ve eyleme geçilmesi taraftarıyım, öyle de yaptım. Sabah işe giderken her zaman bindiğim otobüsteydim, inmeye yakın, orta kapının karşısındaki camı açtım ve düğmeye bastım. Sonra elimdeki kuşları camdan sakın bir şekilde dışarı fırlattım. Rüzgarın etkisiyle havada kuşlar(!) doluydu, durağa oturdum bir sigara yaktım ve seyrettim.

Ve başka birgün durakta Filistin ile ilgili bildirimleri dağıttım. (Okmeydanı Hastanesi) Halkın tepkisi çok güzeldi. Bir kadın bunun ne olduğunu sordu, tabii anlattım. Başka biriyle konuşurken 25 yaşlarında biri bildiri istedi ve okuyup bana iade etti. Orada 30 tane kadar dağıtıp işe gittim.

Akşam ise inmeden otobüsün içinde bildiri dağıttım. Fakat farketmişsinizdir, bu eylemlilikler hep emekçi ve ilerici insanların yoğun olduğu yerlerde yapıldı. Bunu kırmak adına Eyüp'ün üst kısmı olan Topçular'da da kuşlama yapmaya karar verdim. Demir, hurda vs işyerlerinin yoğunlukta olduğu bölgede öğleden sonra çay molasıydı, hava güzel olduğundan işçiler işyerinin kapı önlerindeydi. Tam bu sırada kuşları rüzgar yönüne havaya attım. Manzara her zamanki gibi harika!...

Tabii ki Filistin için yaptıklarımız bununla sınırlı kalmadı, bu sadece küçük bir anektot...

FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY
EMEĞİN OLACAK

Gazi'den Bir Mücadele Birliği Okuru

MERSİN'DE FİLİSTİN İÇİN BASIN AÇIKLAMASI

Küresel ekonomik bunalımda olan emperyalizm, kendi doğası gereği hem kendi içinde hem de dünya halklarına karşı bir savaşım içindedir.

Varlığını devam ettirebilmek için ABD emperyalizmi Irak ve Afganistan'a saldırısıyla "Büyük Ortadoğu Projesi"ni uygulamaya koydu. Bir milyon insanı öldürmesine rağmen başarılı olamadı. ABD, Kore, Vietnam, Küba'da nasıl yenilgiye uğradıysa Irak da onun için içinden çıkamayacağı bir bataklık halini aldı.

13 Ocak Salı günü 12.30'da, Mersin Üniversitesi Yenişehir Kampüsü'nde toplanan devrimci öğrenciler olarak, açtığımız "Filistin'de İntifada Kazanacak, Savra Savra Hatta Nasr" pankartıyla, Filistin'deki katliam ile ilgili basın açıklaması gerçekleştirdik. Basın açıklamasında;

"Filistin sorunu, I. Emperyalist Paylaşım Savaşı'yla ortaya çıktı ve II. Paylaşım Savaşı'ndan sonra BM kararıyla İsrail'in kurulmasıyla birlikte ciddi bir hal aldı. ABD emperyalizminin desteğiyle İsrail siyonizmi, Filistin topraklarını işgal etti. Filistinlilerin buna cevabı boyun eğme değil; 40 yıldır sürdürülen bir savaştır. Filistin halkı siyonizme karşı verdiği bu savaşta tüm Ortadoğu'ya ve dünyanın birçok bölgesine ilham kaynağı olmuştur. 40 yıllık bu süreçte Filistin siyonizmle uzlaştırılmaya çalışılmış, anlaşmalar imzalatılmıştır. Özellikle emperyalizmin işbirlikçisi TC devletinin kendi çıkarları gereği yaptığı bu arabuluculuk girişimleri, hiçbir zaman başarıya ulaşama-

mıştır. Çünkü emperyalizmle, işgalcilerle uzlaşmak demek, yenilgiyi kabul etmektir. Filistin halkı yenilgiyi kabul etmemiş, tanklara karşı taş ile bile olsa savaşımını sürdürmüştür" denildi. Ve çözüm olarak;

"Bizler soruyoruz, bu katliamı kim durduracak? Türkiye mi, Obama mı, yoksa gerici Arap devletleri mi? Ne Gazze'ye olan sınır kapısını kapatan Mısır gibi devletler, ne asker göndermenin propagandasını yapıp göndereceği askerin NATO as-

keri olup İsrail'e değil Filistin'e karşı savaşacağına değinmeyen T.C. Devleti, ne de kurtarıcı olduğu safsatalarıyla insanların aldatılmaya çalışıldığı Obama.

Akan kan ancak dünyadaki tüm ezilen halkların Filistin halkıyla enternasyonal dayanışmayı yükseltmesiyle durdurulabilir.

Buradan tüm öğrencilere, emekçilere sesleniyoruz. Bizler okul içinde ve okul dışında, Türk ve Kürt devrimcilerinin mütefiki olan Filistin ile dayanışmayı sürdüreceğiz. Sizleri de sessiz kalmamaya, Filistin Halkı özgürleşene kadar mücadele etmeye çağırıyoruz" denilerek bir çağrı ile basın açıklaması bitirildi.

**FİLİSTİN HALKI YALNIZ DEĞİLDİR.
YAŞASIN HALKLARIN KARDEŞLİĞİ VE
BİRLİKTE MÜCADELESİ.**

Mersin DÖB

ADANA'DA KÜRT HALKINDAN EYLEM

1 Şubat Pazar günü TZP Kurdi'nin düzenlediği Kürtçe Anadilde Eğitime Özgürlük talebiyle yürüyüş ve basın açıklaması gerçekleştirildi. Adana 5 Ocak Meydanı'nda saat 13.00'da bir araya gelen yüzlerce kişi, ellerindeki Kürtçe dövizlerle toplanmaya başladı. "Bıla Zımane Kurdi Bibe Zımane Fermi", "Anadile Yaklaşım Devrime Yaklaşım" yazılı pankartlar açıldıktan sonra kitle alkış, zılgıt ve sloganlarla yürüyüşe geçti. Yürüyüş kolu boyunca polislin yoğun önlem aldığı gözlemlendi.

Yürüyüş boyunca sık sık "Be Serok Jiyan Nabe, Be Zıman Jiyan Nabe" sloganları atıldı. Özellikle Kürt gençliğinin ve analarının öfkesi ve coşkusu yürüyüş sırasında kendisini hissettiriyordu.

Bizler de Mücadele Birliği okurları olarak "Yaşasın Halk-

ların Mücadele Birliği" yazılı dövizimizle yürüyüşe katıldık. İnönü Parkına kadar devam eden yürüyüş, Kürtçe okunan basın açıklamasıyla sona erdi.

TZP Kurdi adına basın metnini okuyan Gülizar Çakmak şunları belirtti. "Ancak ne yazık ki, bu değişiklikleri Kürtler için yapmıyorlar, Kürt halkını kandırmak için yapıyorlar. AKP yasadışı yollarla Kürt halkının mücadelesini boğmak istiyor. Bu nedenle Kürtçe tele-

vizyon açtı, ancak diğer taraftan Kürtçe üzerindeki baskı ve yasaklamaları devam ettiriyorlar." Olayı sona eren yürüyüşe yaklaşık olarak 700 kişi katıldı.

**YAŞASIN HALKLARIN MÜCADELE BİRLİĞİ!
KÜRT HALKI DEVRİMLE ÖZGÜRLEŞECEK!**

Mücadele Birliği/Adana

AKANSEL İŞÇİSİ YALNIZ DEĞİLDİR

Merhaba Mücadele birliği okurları. Mersin Limanı'nda sendikal çalışma yürüttükleri için işten atılan ve işyeri önünde direnişe başlayan Akansel işçilerine, direnişlerinin 32. günü olan 6 Şubat günü Mücadele Birliği okurları olarak bir destek ziyareti gerçekleştirdik. Akansel işçileriyle yaptığımız röportajı sizlerle paylaşıyoruz.

Mücadele Birliği: Bize gelişmeleri başından itibaren kısaca anlatabilir misiniz?

Tümtis Genel Sekreteri Gürel Yılmaz: Mersin Limanı, 2007 yılının Mayıs ayında özelleştirildi. Özelleştirme sonucunda dünya liman işletmeciliği tekeli olan PSA ile AKFEN ortaklığında kurulan MİP adlı firma, 36 yıllığına Mersin Limanı'nı kirala-
dı ve bu firma, limandaki yükleme boşaltma ve nakliye işlerini Akansel adlı taşeron firmaya devretti. Kölece koşullarda çalışan işçiler, birkaç kez koşullarının düzeltilmesi için örgütlü tepki gösteriyorlar. İş durdurmaya kadar varan eylemler gerçekleştiriyorlar. Hem alt-işveren hem üst-işveren yetkilileri ile görüşüyorlar, patronlar kendilerine koşulların düzeltileceği ile ilgili sözler veriyorlar. Geçen süre içerisinde bu sözlerin yerine getirilmediğini gören işçiler, çözümün ancak örgütlenmekten geçtiğini görmeye başlıyorlar ve bir iki arkadaş bizimle bağ kuruyor geçtiğimiz yılın Haziran ayı içerisinde; biz de buraya gelerek gerçekten sokak sokak, mahalle mahalle çalışma başlatıyoruz. Alt yapısını ördükten sonra Kasım ayı başlarında üyeliğe dönüşüyor bu örgütlenme çalışması. 30 Aralık'a kadar devam eden yoğun bir örgütlenme çalışmasıyla da yasaların aradığı gerekli çoğunluğu sağlayarak, 30 Aralık tarihinde bakanlığa yetki i-

çin başvuruda bulunuyoruz. Tabii burada örgütlenme çalışmasını duyan patron, işçileri tehditle, vatale bu örgütlülüğün vazgeçirmeye çalışıyor. Tehditlerle sonuç alamayan patronlar, daha etkin bir yol olarak gördükleri işten çıkarma saldırısını gerçekleştiriyorlar ve 5 Ocak tarihinde 61 üyemiz

işten çıkarılıyor. 6 Ocak tarihinde hemen limanın A kapısında gerçekleştirdiğimiz basın açıklamasıyla hem oradaki örgütlenme sürecini, hem de karşılaştığımız zorlukları, sıkıntıları ve işten atma saldırısını kamuoyuyla paylaştık. Buna sessiz kalmayacağımızı ve buna direnerek cevap vereceğimizi ilan ettik. Ve o günden itibaren de bugün 32. gün, bugünden itibaren de limanın önündeki direnişimiz devam ediyor. Bu direniş süreci içerisinde hem işten çıkarılan arkadaşlarımızın kararlılığı, hem çalışan arkadaşlarımızın örgütlülüklerin anayasal haklarına, işten çıkarılan arkadaşlarına sahip çıkan tutumu, patronlar üzerinde ciddi bir etki bırakıyor. Özellikle içeride çalışan üyelerimizin buradaki eylemliklere, basın açıklamalarına, içeriden kortejlerle gelerek katılmalarını engellemek için her türlü yolu deniyorlar. Tazminatsız işten çıkartmalar başlatıldı. 20'ye yakın arkadaşımızı tazminatsız işten çıkardıklarını söylediler, ki şu an işten çıkarılan işçi sayısı 100'e ulaştı. Buna rağmen içeride çalışan üyelerimiz her akşam kortejler eşliğinde dışarıda bekleyen arkadaşlarımızın yanına kadar sloganlarla geliyorlar. Taleplerimizi birlikte haykırıyoruz ve buradan birlikte günün değerlendirmesini yapmak için sendikaya geçiyoruz. Oradan dağılıyoruz, yine sabahları burada toplanıyoruz. Alkış ve sloganlarla, çalışan arkadaşlarımız içeriye giriyorlar. Özellikle, kitle örgütlerinin ziyaretlerinde öğlen saatlerinde gerçekleşen ziyaretlerde yaptığımız basın açıklamalarına, içeriden kortejlerle sloganlarla baretleriyle üyelerimiz, limanın kapısına kadar yürüyerek geliyorlar, eyleme-etkinli-

ğe katılıyorlar ve daha sonra geriye dönüyorlar. Bu ciddi bir etki yaratıyor patron üzerinde. Tabii işten çıkarılan arkadaşlarımızdan dolayı, liman içerisinde hizmetler aksamaya başladı. Hizmet alan mükellef, gümrükçü diye tabir edilenler, yeterince hizmet alamadıklarından dolayı, bir gün limana giremediler. Dışardan kaçak işçi sokmaya çalıştılar, işçi arkadaşlarımız müdahale ettiler kaçak işçilerin sokulmasını engellediler. O kadar ileri gidiyorlardı ki, Türkiye'de değişik kültürlerden gelen insanlardan işçiler bulamayınca, oturma izni olmayan Suriye kökenli, Irak kökenli insanları bile limana sokmaya çalıştılar. Bu konuda da hem yasal olarak, hem fiili olarak engellemeler de oldu ve bugün limanda görülmesi gereken hizmetlerin neredeyse yarısı liman dışında görülmeye başlandı. Bu da hem ana-işverenin hem alt-işverenin limanda daha önce elde ettikleri karı kazanamamaları anlamına geliyor. Mersin emek ve demokrasi güçlerinin bu mücadeleye ciddi katkıları ve dayanışmaları var. Üyelerimizin eşlerinin ve benim 'küçük generallerimiz' dediğimiz çocuklarımızın katkıları var. Her etkinliğimizde, eylemliliğimize en önde çocuklar katılıyorlar ve sıkı yumruklarıyla sloganlara eşlik ediyorlar. Biz bu mücadeleyi başarıya ulaştıracağımıza inanıyoruz, ki arkadaşlarımız bir ay da geçse, bir yıl da geçse, bu direniş başarıya ulaşana kadar yağmur demeden, çamur demeden, yazın sıcaklığı demeden başarıya kadar mücadele edeceğini haykırıyorlar. Biz de sendika olarak zaten bu tutumu sahipleniyoruz. Başarana kadar devam edeceğiz.

Mücadele Birliği: Örgütlenmeden bu güne yaşadıklarınızı anlatabilir misiniz?

İşçi Tath Özkan: Sendikalı mücadele ile aşağı yukarı 3,5-4 aydır tanıştık, bundan önce limanda köle şartlarında çalışıyorduk. Zaten bu sendikal faaliyetimiz de o koşullardan kaynaklı. Yoksa buradaki birçok arkadaşımız, sendikanın ne olduğunu Kemal Sunal'ın filminden biliyordu. Ben operatör olarak çalışıyorum, bu eylemin ilk kıvılcımı da bizimle başladı. Diğer arkadaşlarımıza da biz bunu anlattık. Tabii anlatırken ister istemez patronun yandaşları da bunları duyuyordu doğal olarak patron da duyuyordu. İşyerinde bizleri birçok sefer tehdit ettiler. Bana karşı kullanılmadı ama, silahla tehdit edilen arkadaşlarımız da oldu. Bizler 30 A-

ralık 2008'de çoğunluk sağladık ve genel sekreterimizi Ankara'ya Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'na yolladık. Şu anda beklemekteyiz. Ayın 3'ü itibari ile operatör arkadaşlarımızdan 11, işçi arkadaşlarımızdan 39'unu işten çıkardılar toplam 60 kişiydi. 1 gün sonra da bizlere bir arkadaşımız daha katıldı, o da şoför arkadaşımızdı, 61 kişi olduk. Ayın 3'ünden sonra içerideki direncimizi kırmak için parça parça işçi çıkarımı devam etti. Fakat bizleri çıkarırken yasal yollarla çıkardılar, tebligat göndererek çıkardılar. Bunu da ihbar tazminatı ödemek için yaptılar. Son çıkan arkadaşlarımızı da yüz kızartıcı suç, amirine karşı gelmek gibi bahanelerle çıkardılar. Bizlere paramızı yatırdılar, fakat o arkadaşlarımıza yatırmadılar. Aşağı yukarı 40 kişiydi çıkarılanlar. Bu arkadaşlarımız da içeride öncü olan ar-

bütün emekçi ve işçilerin kazanımı olacak.

Mücadele Birliği: Direnişe başladığınız ilk günden bu güne politik bakış açınız ve işçilerin ruh hallerinin değişimini nasıl değerlendiriyorsunuz?

İşçi Tath Özkan: Ben 38 yaşındayım ve ben şahsım için diyorum ki bu güne kadar boşuna yaşamışım. Buradaki dayanışmamız, kardeşliğimiz, yağmur altında birlikte yemek yememiz, çay içmemiz, bazı şeyleri kelimelerle bile ifade edemiyoruz. Basın açıklamalarında içeriden gelen arkadaşlarımızın bize sahip çıkması, arkadaşlarımızın "işten çıkarılan işçiler onurumuzdur" demeleri... Buraya gelen tanıdık tanımadık insanların gözyaşlarına tanık olmamız... Şahsım için hayatımda çok şey değiş-

tiğini söyleyebilirim. Şu an neyle geçiniyorsunuz diye soracak olursanız, eşimle dostumuzla cebimizdeki kredi kartıyla geçiniyoruz. Belediyeden sağ olsunlar(!) Bize makarna, bulgur, pirinç gönderiyorlar ve bizi bunlarla kandırmaya çalışıyorlar. Ama önemizde yerel seçim var, bizler de cevabımızı sandıkta vereceğiz bütün arkadaşlarımızla bunun bilincindeyiz.

İşçi Kasım Kılıç: Bu AKP hükümetinin politikasıdır, işçiyi emekçiyi işten atacak, 2 kilo kömüre ya da makarnaya muhtaç bırakacak, ondan sonra onun oyununu almaya çalışacak. Artık işçilerin gözü açıldı. Bizler AKP'nin oyununa gelmeyiz. Biz fakirin, fukaranın, ezilenin yanındayız diyorlardı. Davos fatihi falan değil, yalanın fatihidir bunlar. Krizden etkilenen firmalara para ödeyeceklerini söylüyorlar. Önce buraya bir gel. Sen limanı sattın ama, işçinin onurunu satın alabileceğini nasıl düşünürsün. Artık 1 kilo, 2 kilo kömürle bu iş gitmez. Memleketi sattılar bizi de satın almaya çalışıyorlar. Bizim inancımızı kandıramazlar zaten. Bu hükümet bizi burada dilenci yapıp, ekmeğe muhtaç etmeye çalışıyor. Yarın bir gün bizim kapımıza ekmeğe getirirse, biz o ekmeği onun kafasına çalarız. Bizleri işten attırıp kapıda ekmeğe muhtaç edip, bizi kandırmaya çalışıyorlar. Bu adamların politikası bu. Sen bizi niye işten attırıyorsun, niye makarna getiriyorsun... Biz makarna falan istemiyoruz. Ben işten atılmadım daha, ama arkadaşlarımın yanındayım. Korkunun ecele faydası yoktur.

Mücadele Birliği: Bizlerle yaptığınız röportaj için teşekkürler.

İŞTEN ÇIKARILAN MERSİN LİMAN İŞÇİLERİ

5 OCAK PAZARTESİ'DEN BU YANA İŞYERİ ÖNÜNDE DİRENIŞTELER

Küresel ekonomik krizde işveren, işçilerin örgütlülüğüne tahammül edemiyor. Böylesi dönemlerde işçileri daha uzun süre çalıştırmak, daha az para vermek ister ki sermayesini kaybetmeden başka firmalarla rekabet edebilsin ve ayakta duramayan işletmeleri yutarak parasına para katsın. 2007 yılının Mayıs ayında Mersin Limanı'nın özelleştirilmesiyle işe alınan Akfen'e bağlı taşeron Akansel işçileri 2008'in Ekim ayında Türk-İş'e bağlı Tüm-Tis sendikasında örgütlenmeye başladılar. Günde en az 12 olmak üzere mesai ücreti verilmeden 15-24 saat 495 kişinin çalıştığı işyerinde acil müdahale yapacak doktor olmayan işyerinde can güvenlikleri tehlikede çalışan işçiler 700 milyon maaş alırken asgari ücretle çalıştığı gösterilerek sigorta primleri eksik ödeniyor. Dinlenme yeri olmayan işyerinde, içme suyu saflığı 7. seviyede ve ancak tarla sulanabileceği raporu var. Çalışma koşullarının iyileştirilmesi için işçiler bayramdan önce greve girdi, 3 günlük grevden sonra patronun isteklerini yerine getireceğine söz vermesinden sonra işlerin yoğunluğundan dolayı işe başladılar. Bundan sonra işçilerin çıkışları hazırlanmaya başladı. İşyerinde sağlıksız koşullarda kaçak çay o-

cağı işleten ve şoför simsarı olarak bilinen Mehmet Polat adlı şahıs işçileri silahla tehdit ederek işten çıkmaya zorladı. İşveren işçileri oyuna getirerek işe ara vermelerini istedi ve ardından Mersin 1. Noterini çağırarak tutanak tutturdu. Bunlar sohbet ettiğimiz işçilerden duyduğumuz birkaç olay. Buna benzer birçok olay olduğunu tahmin etmek zor değil. Amaç elbette ki sendikada örgütlenen işçileri çıkarıp yerlerine örgütsüz işçi almak ve daha rahat sömürmek. 13 Ocak 2009 tarihinden itibaren işten çıkarılan işçi sayısı 63, bu sayının artması bekleniyor.

İşçiler mücadelelerinde kararlı her gün işyeri önünde beklemekteler. Mersin Üniversitesi öğrencileri ve bazı kurumlar, her gün işçilerin yanına gelerek slogan atıp halay çekerek işçilere destek oluyor moral veriyor. Bizler de Devrimci Öğrenci Birliği olarak işçileri ziyaret ettik ve mücadelelerinde yanlarında olmaya devam edeceğiz.

**YAŞASIN İŞÇİLERİN VE ÖĞRENCİLERİN
BİRLİKTE MÜCADELESİ!**

MERSİN DÖB

PARK-BAHÇE İŞÇİLERİNDEN SON HABERLER

28 Ocak itibarıyla açlık grevi direnişlerinin 22. gününde olan Park-Bahçe işçilerine yönelik bir saldırı polislin bir saldırısı oldu. Sabahın erken saatlerinde belediyenin ve valiliğin emriyle emniyet müdürlüğünden polisler geldi ve çadırın kaldırılması gerektiğini söylediler. İşçiler buna karşı çıktı. Ardından işçilerin etrafına çevik kuvvet polisleri yığıldı. Emniyet amiri ve sivil polisler çadırı yıkma girişiminde bulundular. İşçiler buna izin vermezince emniyet gözaltına alma tehdidinde bulundu. İşçi temsilcisi bir arkadaş da: “Biz burada açlık grevindeyiz. Her şeyi göze aldığımız için tehditlere boyun eğmedik. Arkadaşlarımızı buradan kaldırmak istediler ama bizim kararlı tutumumuzdan sonra geri adım attılar. Biz de şunu gördük ki mücadelemiz kaldığı yerden değil, daha ileriden devam edecek. Artık kendi cephemizden CHP’ye savaş açılmış durumdadır. Çünkü emniyete bu emir belediye tarafından verilmiş ve valilik onaylamıştır. İşçilerin hakları hiçe sayılmıştır, ama işçiler haklı çıkmıştır” diye bir konuşma yaptı. İşçi temsilcisi arkadaş son olarak bütün Demokratik Kitle Örgütlerine (DKÖ), devrimci kurumlara, emekten yana olan bütün kesimlere Park-Bahçe işçilerini sahiplenme ve onlarla dayanışma çağrısında bulundu.

Başka bir işçi temsilcisi şunları söyledi: “Çadırımızı sökerken düşündükleri şey suydur, bunlar yağmura karşı direnemezler bunlar çeker evlerine giderler. Biz, işçi arkadaşlarımızla bir bütün olarak buradayız. Günlerdir bekleyen arkadaşlarımız şunda ısrarlılar biz kazanana kadar burada olacağız ama çadırlı ama çadırsız, ama önlüklü ama önlüksüz biz burada olacağız, sonuçta kazanana kadar buradayız. Bizim işimiz ve ekmeğimize başka kaygımız yoktur ama onlar işimizi ve ekmeğimizi kaygı durumuna düşürürlerse tahmin ediyorum kaybeden kendileri olacaktır. Zaten biz kaybetmişiz işimizi, ailemize bir ekmeğe götürme şansımızda kaldırılmıştır. Kaygı güdeceklerse kendileri kaygı gütmeliler. Çünkü bizim kaybedecek bir şeyimiz yok”.

İşçilerin “Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz” pankartına ve taşeronlara karşı yazdıkları dövizlere zabıtalardan tarafından el konuldu. Ama işçiler tekrar döviz hazırlayarak kendi üzerlerine astılar dövizlerini. Gözaltı olsa dahi dövizleri hiçbir şekilde indirmeyeceklerini dile getiren işçiler, gerekirse evlerine giden arkadaşların dövizleri yanlarında götürceklerini söylediler.

Ayrıca bir gün önce akşam açlık grevi nöbetini devredip evine giden Tolga Yıldız isimli işçi, gece kalp krizi geçirdi. Gece Bozyaka SSK Hastanesine kaldırılan Tolga Yıldız yoğun bakıma alındı. Tedaviye cevap vermeyen Tolga Yıldız’ın şu saatlerde halen tedaviye cevap vermediği haberi alınmıştır. İşçi arkadaşları Tolga Yıldız’a bir şey olması durumunda bunu belediyenin yanına bırakmayacaklarını, ama bunu öyle seçimlerle değil başka yöntemlerle gerçekleştireceklerini dile getirdiler. Arkadaşlarından biri şunları söyledi: “O arkadaş bizim bir parçamızdır bedenimizin bir parçasıdır. Eğer ki ona hiç aklımıza getirmek istemeyeceğimiz bir şey olursa, bunun bedelini Aziz Kocaoğlu ödemek zorundadır. Bedeli pahalı olur onlara, yani şu 29 Mart değil, onu 29 Mart’tan sonra da İzmir’de dolaştırmayız. Her toplantısında, evinin önünde, her yerde onu sıkıştırırız. Ve o halka bakamaz duruma gelecektir. Bunu ilçelere her yere ulaştıracağız. Biz İzmir’in her sokağında her mahallesinde varız kendileri koltuklarında varlar. Yani kendilerini o halk nasıl seçtiyse, seni seçen halk sokaklara atarsan ve buna da görüntü kirliliği dersin bu halk senden bunun hesabını sorar”.

**YAŞASIN İŞÇİLERİN ÖRGÜTLÜ MÜCADELESİ!
İZMİR MÜCADELE BİRLİĞİ**

PARK-BAHÇE İŞÇİLERİYLE DAYANIŞMA ETKİNLİĞİ

“...Evet, biziz bu Yeryüzünün Lanetlileri, yaşamı üreten ve yaşamdan kovulanlar... Günde 12-13 saat çalışarak patrona sermaye, evine sefalet götüren bizleriz, işçileriz... Kendine, emeğine yabancılaştırılan, 21. yüzyılda bir ekmeğe muhtaç bırakılan ‘özgür köleler’ bizleriz. ‘8 milyon aileye kömür dağıttık’ diyerek yoksulluğumuzu kendilerine seçim malzemesi olarak kullanan para babaları-

nın yok saydığı açlar ordusuyuz...

Açlar ordusu... Kimler yok ki bu dev ordunun içinde... Elinde geleceğine verecek bir şeyi olmayan öğretmenler... Her yıl üniversitelerin kustuğu milyonlarca öğrenci... Sokak çocukları diye tabir edilen ve sanki sokakta yaşamayı kendileri seçmiş gibi lanse edilen genç bedenler... Tersane işçileri, tekstil işçileri ve bizim bu etkinliği gerçekleştirmemize vesile olan Park-Bahçe işçileri...

Selam olsun sizlere...”

Bizler 25 Ocak’ta İzmir Ayışığı Sanat Merkezi olarak uzun süredir eylemliliği süren ve en son açlık greviyle direnişe devam eden Park-Bahçe işçileriyle dayanışma etkinliği düzenledik. Taşeron şirketinin sözleşmesinin bitmesiyle 31 Aralık’ta işsiz kalan ve taşeronlara karşı kadrolaşma mücadelesi veren işçilerin de katıldığı etkinliğe yaklaşık 200 kişi katıldı.

Etkinliğe saat 15.30 civarında, tiyatral bir metinden sonra, işçi sınıfının önderliğinde yaratılacak yeni bir dünya için ölümü kuşanan devrim savaşçıları adına saygı duruşuyla başlandı. Saygı duruşunun ardından şu an açlık grevi direnişlerinin 19. gününde olan Park-Bahçe işçilerinden bir arkadaş kısa bir konuşma yaptı. İşçi temsilcisi arkadaş, eylemlilik süreciyle ilgili kısa bir değerlendirme yapıp, Ayışığı Sanat Merkezi’ne böyle bir etkinlik düzenlediğinden dolayı teşekkür ederek konuşmasını bitirdi. Ardından EkinSu Şiir Topluluğu’ndan arkadaşlar şiirlerini okumak üzere çağrıldı. Üniversite öğrencisi genç bir arkadaşın Park-Bahçe işçilerinin eyleminden etkilenerek onlar için yazdığı şiir, Ayışığı emekçisi bir ananın okuduğu Nikola Vaptsarov’un “Korkmayın Çocuklar” ve Nazım Hikmet’in “Zafere Dair” şiirlerinin sunumundan sonra Park-Bahçe işçilerinin görüntülerinden oluşan sinevizyon gösterimi yapıldı. Sinevizyondan sonra Ayışığı Tiyatro İşçileri Atölyesi’nin Park-Bahçe işçilerinin yaşadıklarından derlenen “Park-Bahçe İşçileri” adını verdikleri skeçleri yer alırken Tuzla Tersanelerindeki ölümlere de dikkat çekmek isteyen Tiyatro Atölyesi “Tersane” isimli şiir dramatizasyonunu da sahneledi. Park-Bahçe işçilerinin skeçleri beğeni toplarken Tersane oyunu da insanları duygulandırdı.

Daha sonra “Umut Kimde” oyunuyla Duvara Karşı Tiyatro Topluluğu sahnedeki yerini aldı. Oyunun sonunda “Umut Kimde” diye hep birlikte haykıran tiyatro grubu, “Umut Savaşan İşçidedir” diye bitirdi. Duvara Karşı Tiyatro Topluluğu’na etkinliğimize katkılarından dolayı teşekkür ettikten sonra, bir arkadaş kısa bir müzik dinletisi sundu. Ve son olarak Grup Yapıcıların Türküsü Müzik Grubu sahneyi aldı. Müzik dinletisinden sonra insanlara hem direnişte olan işçilerin durumları hakkında hem de onlara destek verilmesi gerekliliği üzerine bir arkadaşımız kısa bir konuşma yaptı. Arkadaşın konuşmasından sonra işçilerin direniş yerine bizler Ayışığı Sanat Merkezi olarak bir destek ziyareti yapacağımızı katılmak isteyenlerin de gelebileceği yönünde çağrı yapılarak etkinliğimiz sona erdi.

Saat 19.00 civarı Konak Sümerbank yakınlarındaki köprüünün başından işçilerin direniş yerine kadar bir yürüyüş gerçekleştirildi. Yaklaşık 80 kişinin katıldığı yürüyüşte “PARK-BAHÇE İŞÇİLERİ YALNIZ DEĞİLDİR” pankartı açıldı. Yürüyüş boyunca “Park-Bahçe İşçisi Yalnız Değildir”, “Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği”, “Zafer Savaşan İşçilerin Olacak”, “Gemileri Yaktık Geri Dönüş Yok”, “Yaşasın Sınıf Dayanışması”, “Yaşasın Onurlu Mücadelemiz” sloganları atıldı. İşçilerin yanına yaklaşıldığında destek vermek üzere gelenler alkışlarla karşılandı. Bir arkadaş “Sizin için bir dayanışma etkinliği düzenledik. Ama sizi ziyaret etmeden dayanışma etkinliğini bitirmenin bize göre eksik kalacağını düşündüğümüzden burada sizin yanınızda olmak istedik” diye konuştu. İşçi temsilcisi arkadaş da “Sizze hem dayanışma etkinliğiniz, hem destek ziyaretiniz için teşekkür ederiz” dedi. Daha sonra destek ziyareti sona erdi.

İZMİR AYIŞIĞI SANAT MERKEZİ

“İŞÇİLERİN KENDİ ÖZ İRADESİYLE, BİRBİRİNE GÜVENEREK VE BİRBİRİNDEN GÜÇ ALARAK KURDUĞUMUZ İŞÇİ KOMİTEMİZE DAYANARAK BU AŞAMAYA GELDİK...”

Merhaba Mücadele Birliği'nin emek ve yürek işçileri... Bugün Park-Bahçe işçilerinin açlık grevi direnişlerinin 31. günü... 31 gündür belediye yetkililerinin umursamaz tavırlarına, sendikaların ve demokratik kitle örgütlerinin görmezden gelmelerine karşı, büyük bir kararlılık, cesaret ve özgüvenle yürüyüşlerine devam eden Park-Bahçe işçilerinin 31. günle ilgili görüşlerini aldık. Ve siz Mücadele Birliği okurları ve emekçileriyle paylaşmak istedik...

1. İşçi: Bir işçi olarak, işçi-emekçilerin kendi haklarını savunması için, hak gasplarına karşı örgütlenmesi gerektiğini düşünüyorum. Çünkü süreç itibarıyla egemen sınıfın ve patronların bu krizi bahane edip işçi-emekçilerin bedenlerini ortaya koyarak kazandığı tüm hakları, tekrar kendi lehlerine çevirmek gibi bir niyetlerinin olduğu görülüyor. Bizim buna karşı taşeron işçileri olarak bir aylık süreç içinde, işçi sınıfının kendi öz gücü ve örgütlenme biçimi olan komitelerde örgütlenerek bu saldırıları durdurabileceğimizi düşünüyoruz.

2. İşçi: Bu onurlu mücadelemizin 31. günü (6 Şubat 2009), ilk günkü gibi kararlı ve dimdik ayakta. Bu gücü bütün arkadaşlarda görüyorum. Hepsini kararlı, hepimiz ayakta, birbirimize kenetlenmiş şekilde bütün saldırılara karşı göğüs gerebiliyoruz. İşçiyiz, haklıyız, işimizi, ekmeğimizi alana kadar eylemimizi sürdürmeye kararlıyız. Burası ikinci adresimiz oldu. İlk günden bugüne kadar yanımızda olan Mücadele Birliği ve Ayışığı Sanat Merkezi'ne teşekkür ederiz. onları görünce anlıyoruz ki yalnız değiliz. Bizlere çok katkıları oldu.

3. İşçi: İş-ekmek istiyoruz. Geleceğimiz için, çocuklarımıza aş-ekmek götürebilmek için buradayız. Taleplerimiz kabul edilene kadar eylemimizi devam ettireceğiz.

4. İşçi: Bugün eylemimizin 31. günü. Çoğu arkadaşımız kirada oturuyor, çocukları okula gidiyor. Buraya gelirken dahi zorlanıyorlar. Bizler kazanacağımızı biliyoruz. Biz bu yolun ta başından beri çok çetin olduğunu biliyorduk, ipi göğüslemek istemeyen arkadaşlarımız kopup gitti, kararlı arkadaşlarda hiçbir kopuş yok. Devrimci yapılardan Mücadele Birliği ve Ayışığı Sanat Merkezi bize en çok destek oldu. Bunun için teşekkür ederiz. Diğer kurumlardan ve DKÖ'lerden destek beklerdik ve genel bir sahiplenme olsaydı şimdiye kadar kazanırdık. Kimi kurumlar seçim döneminde CHP'yi karşılarına almak istemediklerini söylediler. İşçilerin kendi öz iradesiyle, birbirine güvenerek ve birbirinden güç alarak kurduğumuz işçi komitemize dayanarak bu aşamaya geldik. 31 gündür buradayız, ama bunun öncesi de var. Ve 2008 10. aydan itibaren güvenilir insanlardan komite seçerek bu sürece geldik. Ve kazanana kadar devam edeceğiz. Halen bize taşeronu dayatıyorlar, taşeronu kabul edecek olsaydık bu çetin koşullara girmezdik. Direniyoruz ve kazanacağız.

5. İşçi: Taleplerimiz kabul edilmediği sürece eyleme devam edeceğiz.

6. İşçi: Bugün eylemimizin 31. günü. 31. gün ilk günkü gibi moralimizi bozmadan, cesaretimizi kırmadan şartlar ne olursa olsun, değil 31 gün, biz bir 31 gün daha bu kararlılıkla istediğimizi alana kadar bu mücadeleye devam edeceğiz. Sendikalara sesleniyorum, kimi şeyleri bahane ederek vermedikleri desteklerini sunmalarını bekliyoruz hala. Onları görev ve sorumluluklarını hatırlamaya davet ediyorum. Bugüne kadar Mücadele Birliği Platformu hariç hiçbir devrimci kurumdan gerçekten düzenli ve gönüllülük temelinde destek görmedik. Ama Mücadele Birliği Platformu hiçbir çıkar gözetmeksizin ilk günden bu yana her zaman yanımızdaydılar ve sonuna kadar yanımızda olacaklarına inanıyorum. Bu yüzden Mücadele Birliği Platformuna sonsuz teşekkürler. Ben buradan Büyükşehir Belediyesi yetkililerine sesleniyorum, özellikle Aziz Kocaoğlu'na sesleniyorum, bu insanların tek suçu ekmecklerine ve onurlarına sahip çıkmalarıdır. Bu onurlu mücadeleyi bir an evvel görüp bir çözüm üretmeleri gerekiyor. Biz burada kışın zor şartlarına rağmen mücadelemizi sürdürüyoruz. Ve şunun da bilincindeyiz, bu zorlu kış şartlarını ha evimizde yanmayan sobamızın önünde ha Büyükşehir Belediyesinin önünde yaşamak arasında hiçbir fark göremiyorum. Ve şunu da iyi biliyorum ki, belediye bürokratları halen rüşvet karşılığı belediye bünyesine adam aldıklarını da biliyoruz. Bu sömürüyü bir an evvel bırakıp hakkı olan işçilerin işlerine dönmelerini istiyoruz. Ve şunu da belirtiyoruz, gecelerinde aç yatmadığımız gündüzlerinde sömürülmediğimiz bir dünya

istiyoruz.

7. İşçi: Biz yaklaşık dört aydır bu mücadelemizi sürdürüyoruz. Son bir aydır açlık grevindeyiz. Bundan önce 5-6 tane basın açıklaması düzenledik. Belediyeden bir sürü bürokratla görüştük, bize yine taşeronu dayattılar. Bu onurlu açlık grevi mücadelemizin 31. günü. Bir sürü zorlukla karşılaşacağımızı biliyorduk. Polis baskısı, çadırımıza saldırımları buna rağmen birbirimize kenetlenerek eylem yerimizi terk etmedik. Tekrar çadır kurunca polis müdahale etmek istedi, sert ve kararlı duruşumuzu görünce geri adım attılar. Bu süre içerisinde Büyükşehir Belediye başkanıyla görüşmemiz oldu. Başkan aynen şunları dedi: “Siz orada ölseniz dahi sizleri almam başkalarını alacağım”. Dost ahbap ilişkileriyle işçi alıyorlar. Bir sürü sendikayı dolaştık ve gördük ki CHP'ye yakın oldukları için, CHP'yle aralarını bozmamak için bir adım bile atmadılar bizim için. Gittiğimiz her yerde haklı olduğumuzu söylemekle yetinmiyorlar, somut adım atmıyorlar. Devrimci kurumlardan bize en yakın olan ve her zaman destek sunan Mücadele Birliği Platformu var. Bize bu eylem sürecinde destek veren Mücadele Birliği Platformu'nun emekten yana olduklarını gördük. Sendikaların ana görevi işçi sınıfını örgütleyip işçilerin yanında olmaktır. Ama sendikalar bugüne kadar bunu yapmadılar. Bizler sonuç alınca kadar buradayız, sonuna kadar da kararlıyız.

8. İşçi: Açlık grevimizin 31. günündeyiz. Sürecin ne olacağı belirsizdir henüz. Biz kararlıyız sonuna kadar sürdüreceğiz. Biz önümüze zafer hedefi koyarak eylemimize devam ediyoruz. Ve mücadelemiz zaferle sonuçlanana kadar buradayız. Şu anda bize gerçek anlamda destek sunan Mücadele Birliği Platformu'dur. Onun dışında devrimci kurum ve DKÖ'lerden destek göremiyoruz.

9. İşçi: Mücadelemizin 31. günü, sonuç alınca kadar vazgeçmeyeceğiz. Sendikaların desteği olmuyor. Biz emekçiyiz, bizi kimse hor görmesin. Her zaman yanımızda olan Ayışığı Sanat Merkezi ve Mücadele Birliği'ne teşekkürler.

10. İşçi: Bizler bu onurlu mücadelenin bir ayını bitirdik. Direnişten kararlılıktan hiçbir şey kaybetmeden aksine çoğaltarak devam ediyoruz mücadelemize. Geleceğimize dair attığımız bu güzel adımları her zaman ölçerek tartarak atıyoruz. Arkadaşlarımızın inançları gün geçtikçe daha da artıyor, netleşiyor. Bu da biz işçi temsilcilerini daha çok umutlu kılıyor. Bu direnişte tek yumruk olarak hareket ediyoruz. Ve bu direnişte bize desteğini esirgemeyen devrimci yoldaşlarımıza teşekkür ediyoruz. Bu işi onlarla beraber kazanacağımıza inanıyoruz.

11. İşçi: Öncelikle 31 gündür bizi hiç yalnız bırakmadığımız için siz Mücadele Birliği Platformuna teşekkür ediyorum. Sendikalardan beklemediğimiz bir tutum gördük. Örgütlü mücadelemize katkı sunmak yerine, sermayeden yana işbirlikçi bir tutum sergilediler. Böyle bir eylemde ilk defa bulunuyoruz, bu eylemden çok şey öğrendim. Farklı insanlar tanıdım, dürüst ve inançlı insanlar. Burada güzel bir atmosfer oluştu, üzüntüyü sevinci bir aydır paylaşıyoruz. Halen sömürülmekte olan insanların olduğu bir dünyanın içinde, her şeyin farkında olan ve susmak yerine savaşıp haklarını kazanılabileceğini gösteren insanlarla birlikte olmaktan mutluluk ve onur duyuyorum. 31 gün boyunca çok şey öğrendim, birçok deneyim edindim, sizden ve deneyimli işçi arkadaşlardan.

Evet, açlık grevlerinin 31. gününü geride bırakan Park-Bahçe işçileri mücadelesini sonuna kadar sürdürmekte kararlılar. Bu mücadele her geçen gün işçilerde sınıf bilincini daha da yükseltmektedir. Burjuvazi istediği kadar işçi sınıfını alıklaştırmaya, yaşamın dışına itmeye ve yok saymaya devam etsin, biz biliyoruz ki yaşamın dışına itilen her işçi burjuvazinin kalbinde patlayacak bir öfke kazanına dönüşmektedir. Varsın bundan sonrası burjuvazi düşünsün elde kazma kürek kendi mezar kazıcılarını yaratan burjuvazi, tarihin hükmünü verecek olan işçi sınıfının, kendisini tarihin çöplüğüne atmasından kurtaramayacaktır.

**PARK-BAHÇE İŞÇİLERİ YALNIZ DEĞİLDİR!
ZAFER SAVAŞAN İŞÇİLERLE GELECEK!
YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!**

İZMİR MÜCADELE BİRLİĞİ

ASYA TEKSTİL'DE DİRENİŞ VE ZAFER

Merhaba Mücadele Birliği okurları,

Biz Sultançifliği'ndeki Asya Tekstil işçileriyiz. Biz üç aydır ücretlerimizi almadık ve öte yandan işten çıkarıldık. Patronun deyimi ile söyleseniz, "ben sizleri işten çıkarmıyorum, belki iki ay sonra işlerimiz tekrar açılınca çağırıcım sizleri" dedi.

"Ersin bey işçilerin maaşlarının ne zaman vereceksiniz?" diye sordüğümüzde, (yaklaşık olarak üç aylık ücretimiz ödenmemiştir) yanıt olarak, "şu anda işlerimiz çok iyi, ama fabrikada ödeme alamıyoruz, onun için de sizlere bir şey söyleyemiyoruz" denildi.

İlk başta Asya Tekstil'de 70 işçi çalışıyordu; bizim işyerimizde ücretlerimizi vermediği için, bir ay içerisinde 40 işçi, irili ufaklı gruplar olarak işyerinden çıkışlarını verdiler. Çalışanlar ise tamamen "patronun ücretlerimizi nasıl alırız" konusuna odaklanmıştı. Bu, hemen hemen her yemek ve çay paydoslarında kendi aramızda konuştuğumuz sıradan bir konu haline gelmişti.

İşyerimizde 5 dakika geç kaldığı için bir arkadaş işten atıldı. Patron işyerinde işçileri konuşma yaptı; "arkadaşlar, sabahları 2 dakika geç kalan arkadaşların işlerine son vereceğim, bu işçi benim en iyi ve en hızlı çalışanımsa olsa bile aynı şey onun için geçerlidir" diye tehdit savurdu.

En sonunda "bütün işçileri süresiz izine" yollayarak işten attı.

"Paralarınızı da 2 veya 3 ay içerisinde ödeyeceğim, şimdilik alın bu 100 lirayı" diyen şerefsiz Asya Tekstil patronumuz; işyerinde çalışanlara, köpeğin önüne havlamasını diye atılan artık kemik gibi, bizim de elimize sus paylarımızı verdi. Bizleri susturacağını sanan gerici faşist yanıldı. "Bizim paralarımızı vermezsen direniş yaparız" diyerek uyardık, ama patron bize yardımcı olmaya çalışan ustabaşımızı da "işçilerin yanındayım" dediği için işten çıkarttı. İş tamamen bizim istediğimiz noktaya geldi. Ve hemen işçilerle öğlen saat 13.00'de toplanarak konuştuk ve buradan çıkan karara herkesin uymak zorunda olduğunu söyledik. Bir arkadaşımız da sendikadan tanıdığı olduğunu söyledi, yardım istedi. Bunun üzerine sendika da bizi destekledi. Sendika ilk olarak patrona uyarılarımızı yenilememiz gerektiğini söyledi ve Salı günü de direnişe geçeceğimizi basına haber verdi.

Sabah biz geldiğimizde Çevik Kuvvet ve Terörle Mücadele Şubesi'nden birçok polis nöbet bekliyorlardı. Ve basın açıklamasına 10 dakika kala Selga Tekstil işçileri, Şafak Tekstil ve işyerinin çevresindeki işçilerin desteğiyle, yaklaşık 300 işçiyle birlikte basın açıklaması yaptık. Ve basın dağıldıktan sonra da biz gur seslerle Sultançifliği'ndeki işçilerle birlikte sloganlar attık.

Asya Tekstil patronumuzla ilk olarak telefonda, sonra ise yüze görüştük. Bazılarımıza gizlice "senin paranı vereyim sen aradan çekil" dedi. Biz de kimseyle tek görüşmesine izin vermedik, "ne sözün varsa burada söyle, bize paralarınızı vereceksin" dedik ve 2 günlük direnişin ardından paralarımızın hepsini aldık.

Kapıdan çıktıktan sonraki ilk sloganımız, "Zafer Savaşan İşçilerin Oldu, Olacak" idi.

YAŞASIN ÖRGÜTLÜ BİLİNÇLİ SINIF DAYANIŞMASI

Not: Bize iş yok, para yok diyen sevgili, kıymetli ve velinimetimiz olan patronumuz Ersin Tuncel, eski işyerinin 3 katı büyüklüğünde bir yeri, haftası dolmadan Sefaköy'de MİRO TEKSTİL adı altında açtı. Şu anda sömürecek yeni işçiler aramaktadır; çalışacak arkadaşların dikkatine...

KAPANAN ASYA TEKSTİL İŞÇİLERİ

"BİRLİK OLUNURSA, MÜCADELE KAVRANIRSA VE BUNA DEVİRİMCİ BİLİNÇ EKLENİRSE DEVİRİM OLACAK..."

Merhaba Mücadele Birliği'nin emek ve yürek işçileri, emekçi bir terzi arkadaşla yaptığımız röportajı sizinle paylaşmaktan dolayı çok mutluyuz. İşçi ve emekçilerin ellerinde şekillenecek olan yeni bir dünyanın ön çalışmalarını emekçi insanlarla yapmayı sürdüreceğiz. Ta ki o özlemimizi duyduğumuz yeni dünyanın kapılarını açana dek...

Mücadele Birliği: Bize kendinizden bahseder misiniz?

Emekçi Kadın: Malatyalıyım. 12 yaşında Malatya'dan İzmir'e geldik. İlk geldiğimizde hiç türkçe bilmiyordum. Geldikten kısa bir süre sonra tekstilde çalışmaya başladım. Sabah 8 akşam 7 çalıştım, işe gider gelirken otobüslerde uyuyor, evin merdivenlerini çıkarken düşüyordum. İşe ayakçı olarak başladım, çok azimli olduğumdan ayaklarım makinenin pedalına yetişmemesine rağmen kısa sürede makineci oldum. Uzun süre çalıştım, 18 yıl kadar. Bu kadar çalıştıktan sonra küçük bir işyerim oldu. Körfez Savaşı zamanında battım, yani savaş beni de batırdı! Ama yine de çalışmak zorundaydım, on dört kardeşlik, onlara bakıyordum. Sekiz kız kardeşimi benimle beraber tekstilde çalışmaya götürdüm, onları meslek sahibi yaptım. Babam dönerciydi, ama kazandığı bize yetmiyordu. Biz de çalışmak zorundaydık. Kardeşlerim büyüdükten sonra ben de evlenmeye karar verdim. Eşim emekçi bir insan olduğu için çalışmama bir şey demedi. Tekstilde çalışmaya devam ettim. Bir süre önce işyerim kapanmıştı, yine de çalışmaya devam ettim. Bir makine alıp işime başladım, eşimle çalışıyoruz. Yaşam mücadelem 12 yaşında başladı ve hala sürüyor. Hayatım boyunca insanlara bir şeyler vermek beni mutlu etmiştir, almak değil. Çünkü çocukluğumdan beri çalışıp aneme veriyordum. Katım yok, yatım yok ama insanlara bir şeyler vermek, onları mutlu etmek çok hoşuma gidiyor. Yüzlerine bir tebessüm kondurabiliyorsam ne mutlu bana.

Mücadele Birliği: Dünyanın devleri bile bu ekonomik yıkımdan nasıl çıkacaklarını kara kara düşündükleri bir dönemden geçiyoruz. Ekonomik krizin yansımadağı hiçbir ülke, hiçbir şirket, neredeyse hiçbir insan kalmadı. Tüm dünyada yaşanan ve daha sürecek olan bu ekonomik yıkımdan bir esnaf olarak etkilendiniz mi ya da kriz işinize, yaşamınıza nasıl yansdı?

Emekçi Kadın: Etkilenmez olur muyuz hiç! İşimde çok azalma oldu, faturalarımı ödeyemiyorum, ev telefonum iki aydır kesik, ev kiramı ödeyemiyorum ve daha bir sürü şey... Müşterilerde çok azalma oldu, sadece önemli günlerde biraz yoğun oluyor. Maddi sıkıntı içerisindeyiz. Bu kriz daha ne kadar sürer hiç birimiz bilmiyoruz. Ama ne kadar sürerse süsün dükkanı kapatmayı düşünmüyorum. Bekleyip göreceğiz neler olacağını.

Mücadele Birliği: Bir şeylerin bekleyerek gerçekleşmediğini bu devlet yıllardır bize gösteriyor. Ki zaten insanlar artık bir şeylerin gerçekleşmesi için beklemiyorlar, bizzat sokaklara dökülüyorlar. Şu an baktığımız zaman, işçi-emekçi eylemlerinin olmadığı birgün geçmiyor neredeyse. Peki sokaklarda bu kadar hareketlenme varken sizce bu krize karşı işçi-emekçi insanların nasıl bir çözümle yaklaşması gerekir?

Emekçi Kadın: Neler yapabileceğimizi hiçbirimiz düşünemiyoruz. Çünkü şu an beynimiz durmuş durumda, çözümün nasıl olacağını bilmiyoruz. Ama aslında çözüm basit: mücadele, mücadele... boş olmayan mücadele. Devrim olursa çözüm olacağını düşünüyorum. Birlik olunursa, mücadele kavranırsa ve buna devrimci bilinç eklenirse devrim olacak. O zamanda her şey çözülmüş olacak zaten.

Mücadele Birliği: Bize zaman ayırdığınız için teşekkürler.

Emekçi Kadın: Ben teşekkür ederim.

İzmir EKA(Emekçi Kadınlar)

KOMÜNİST DEVRİM İÇİN

Milyonlarca insanın yaşamı katlanılmaz hale gelmişse, açlık ve yoksulluk sivri tırnaklarını insanların boğazına geçirmişse artık orada devrim pratik bir hal almıştır. Devrim, başlamak için ihtiyaç duyduğu “genel bahane”yi bulur bulmaz artık herşeyi içine alıp sürükleyecek bir güce ulaşır.

Devrim, pratik bir hal alınca devrimci teorinin önemi azalmaz, tam tersine artar. “Devrimci teori olmadan devrimci eylem olmaz” sözü, belki de en çok bu dönem için geçerli hale gelir. Pratikte karşılaşılan tüm sorunları çözmek için, tekrar tekrar devrimci teoriye başvurmak gerekir. Böylece teori ile pratiğin birliği, yaşam içinde sağlanmış olur. Dünyanın devrimci dönüşümü için devrimci yorumunun yapılması, gelişmelere ivme katar.

Bugün dünya üzerinde meydana gelen tüm olaylar, Yeni Evre belirlenmesi anlaşılmeden açıklanamaz. Kapitalizmin bir sıçramalı çöküş sürecinde olduğunu tespit edince, anlaşılması çok kolay olan olay ve olgular, bu tespit yapılmadan tamamıyla karmaşık ve gizemli bir hal alır. Bugün gözler önünde olan sonuçların nedenlerini bulmak isteyen herkes, kapitalizmin geldiği düzeyi ve içerdiği çelişkileri tespit etmek zorundadır.

Proletaryanın devrimci sınıf partisi, kapitalizmin içinde bulunduğu Yeni Evre’yi tespit etmekle ideolojik önderliğini kanıtlamış oldu. Ancak şimdi bundan fazlasına ihtiyacımız var. Ekim Devrimi öncesi bir sosyalist-devrimci olan Sergey Mstlavski, devrimin beş gününü anlattığı eserinde şöyle diyor; “*Düne kadar çalışan kitlelerin temsilcileri ve önderleri olmak görece kolaydı, barışçıl parlamenter sosyalistler, proletarya adına en keskin sözleri, gözlerini bile kırpmadan sarfedebiliyorlardı. Ne ki, bu teorik proletarya(abc) şimdi birden bire ete kemiğe bürünerek ve ayaklanmış bir güç olarak ortaya çıktığında durum değişti.*” (Rusya’yı Değiştiren Beş Gün)

Devrimin pratik bir hal almasıyla eski dönemlerde teorik olarak ilerleri sürülen tüm düşünceler pratiği sınama tezgahından geçmeye başlarlar. Ve hangilerinin devrimci olduğu hangilerinin olmadığı en iyi burada anlaşılır.

Pratikte sınanmadan tahlillerin doğruluğu ya da yanlışlığı anlaşılabilir. Devrim dönemlerinde bu daha iyi görülür, daha da belirginleşir. Devrim dönemi herkesin pratikçi olduğu bir dönemdir; Çünkü devrim ancak pratikle mümkün hale gelir. Devrim dönemlerinde devrim sorununa pratik yaklaşmayanlar, niyetleri dışında, sağa savrulurlar. “*Teori ancak kitleleri kavradığında maddi bir güce dönüşür*” der Marx. Aksi takdirde “ölümsüz hakikatler” olarak bir köşede kala kalırlar. İdeolojik önderlik tek başına doğru tespitlerde bulunmak anlamına da gelmez. Lenin kendi zamanında Alman komünistlerinin tespit ettiği “inceleme, propaganda, örgütlenme” düşüncesini daha da derinleştiriyor ve “*yukarıda değinilen teorik çalışma olmaksızın ideolojik lider olamazsınız*” diyor, “*bu çalışmayı davanın gereksinimlerini karşılamaya yöneltmeden ve bu teorinin sonuçlarını işçiler arasında yaymadan, onların örgütlenmesine yardımcı olmadan, ideolojik lider olamayacağınız gibi*” (Lenin Halkın Dostları Kimlerdir ve Sosyal Demokratlara Karşı Nasıl Savaşırılar). Yani her kim ki, doğru tahliller yapar ve buna uygun bir hazırlık ve örgütlenme sürecine girerse, ancak o zaman ideolojik liderlik yapma hakkını elde etmiş olur, daha önce değil.

Proletaryanın devrimci sınıf partisi düşüncesi, işçi sınıfına bilincin dışarıdan taşınacağı düşüncesi ile birlikte gelişmiştir. Haliyle bir partinin ne kadar proletaryanın devrimci sınıf partisi olduğu, işçi sınıfına bu bilincin ne kadar taşınabildiği ile ilgilidir. Burada bilinçten kastedilenin sosyalist bilinç, iktidarı alma bilinci olduğunu biliyoruz. Bu anlamıyla,

ideolojik liderlik, artık işçi sınıfı ve emekçilere ne kadar iktidarı alma bilinci taşıdığıyla ölçülebilir hale gelmiştir. Sınıf hareketi bir kanaldan, sosyalist hareket bir kanaldan yürüdüğü sürece sadece fiili, pratik liderlikten değil, ideolojik liderlikten de bahsetmek mümkün olmayacaktır.

Günümüzde artık işçi sınıfı ve emekçilere ulaşabilmenin, onlara sınıf bilinci, iktidarı ele geçirme bilinci vermenin koşulları geçmişe oranla kat be kat daha uygun hale gelmiştir. Her şeyden önce sınıfın kendisinin bilgi ve birikim artmıştır. Bu durum, komünist ve devrimcilerin, aydınların, sınıfa bilinç taşımasını gereksiz hele mi getirmiştir?. Hayır. Sadece bunu daha da kolaylaştırmıştır.

Devrimin pratik gelişimi kapitalist sistemin dünya ölçeğinde bulunmasının derinleşmesi, işçi sınıfı ve emekçilerin önüne yeniden iktidar sorununu pratik bir sorun olarak koymaktadır. Bu anlamda propaganda ve ajitasyon çalışmalarının odağına bunun oturtulması gerekiyor. Devrimin yaygınlığının ve derinliğinin insanlara kavratılması şimdi her zamankinden dah büyük bir önem arz ediyor. İdeolojik önderlik kendisini en çok burada gösterecektir. En çok burada o, bir pratik önderlik halini almış olacaktır. Bu dönemde yapılan, yapılacak olan sesli ajitasyonlar, kitleler üzerinde derin izler bırakacaktır. Sözlerimizle insanların yüreklerinin kapısını çaldığımızda onlar sözlerimizi içeri almak için yüreklerini sonsuz bir şekilde açacaklardır, yeter ki nasıl söyleneceklerini bilelim. Kitlelerin içinde, onların nabzını tutabilen, deyim yerindeyse onların heyecanla çarpan kalplerini avuçlarının içine almış gibi hissedebilen, kitlelerin kanını tutuşturabilenler gerçek ajitatörlerdir. Canlı, pratik ajitasyonlarla birlikte propagandanın da etkili kullanımına önem vermek gerekiyor. Bahsettiğimiz devrimin genel anlamında propagandası değildir. Onu zaten ortalama sol hareket ibadet kabilinden günde beş defa yapıyor!. Bahsedilen devrimin somut, iktidarı almayla sonuçlanacak güncel propagandasının yapılmasıdır. Propaganda da somut ve canlı olmalı ve insanları doğrudan iktidar hedefine yöneltmelidir. Örneğin bildiri dağıtımı önemli bir propaganda faaliyetidir; ama içeriğinin yığınlara kavratılması kaydıyla. Aksi takdirde binlerce bildiri dağıtılmış olsa bile pratik bir değeri yoktur. Elbette hiçbir çalışma boşa gitmeyecektir; ama çalışmalarımızda sonuç almak istiyorsak, öncelikle tüm çalışmalarımızın hedefinin iktidarın ele geçirilmesine yönelmiş olması gerekiyor.

Teorik çalışmalar, ancak bu bütünlük içinde bir anlam ifade eder. Yine Lenin, “*sosyal-demokratların (komünistlerin bn.) teorik çalışmalarının gerekliliğini, önemini ve genişliğini böyle vurgularken hiç de bu çalışmanın pratik çalışmadan önde geleceğini söylemek istemiyorum*” diyor. “*tersine, propaganda ve ajitasyon pratik çalışmaya her zaman önde gelmektedir, çünkü birinci olarak teorik çalışma yalnızca pratik çalışmanın öne sürdüğü sorunlara yanıt sağlar ve ikinci olarak da sosyal-demokratlar (komünistler bn.) ellerinde olmayan nedenlerle öyle sık teorik çalışma ile kendilerini sınırlamak zorunda kalmışlardır ki, pratik çalışmanın olanaklı olduğu her ana büyük değer verirler*” (Halkın Dostları Kimlerdir ve Sosyal-Demokratlara Karşı Nasıl Savaşırılar) Ve böyle anlarda teorinin kendilerine sağladığı donanımla sınıflar mücadelesinin engin denizine dalarlar. Artık pratik herşeyin deneme tezgahı haline gelmiştir.

Günümüzde tamı tamına böyle bir süreç yaşanmaktadır. Dünya devrim dinamikleri büyük bir güçle harekete geçmiş durumdadır. Şimdi bizler için temel sorun, yaklaşmakta olan komünist devrim için ne yapabileceğimizdedir. Genel anlamda bir devrim propagandasını herkes yapmaktadır. Bizim şimdi yapmamız gereken, bir yandan beynimizi insanlığın en değerli hazineleriyle doldurmakken bir yandan da devrimin somut propagandasını devrimci eylemlerle, devrimci eylemin içinden yapmaktır.□

**FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR
HERŞEY EMEĞİN OLACAK
MÜCADELE BİRLİĞİ PLT.**

ASYA TEKSTİL'DE
PENYEDE GALISACAK
BENEFİMLİ USTA BAŞI - SİNGERCI
OVERLORCU - REÇMECI - TEMİZLEMECI
K. KONTROLÇU VE ORTACILAR
ALINACAKTIR
SEK + YEMEK + SERVİS MEYCUTTUR
KOTI ANKAVUTKÖYE SERVİSİNİZ VARDIR
Tel: 0312 619 27 94

ASYA TEKSTİL İŞÇİLERİ

NAVE MİN
XERAT
BİTİ JİYAN
ZİM Bİ KURDÎ
KLI XWEŞ E!

YASASIN
HALKLARIN
MÜCADELE
BİRLİĞİ

**BILA ZIMANÉ KURDÎ
BIBE ZIMANÉ FERMÎ**

YUNANİSTAN

MERSİN

İZMİR

İSTANBUL

İŞÇİLERİNİN BİRLİĞİ İÇİN
TEKSTİL-SEN'DE
ÖRGÜTLEN